

Propheten Daniel
ur
Bibelen
eller
den Heliga Skrift.

Samuel Rumstedt, Stockholm 1857. Uffkrift år 2003.

Propheten Daniel.

1. Capitlet.

Daniels fängelse, fostran, wishet.

Uti tredje årena af Jojakims, Juda Konungs, rike kom NebucadNazar, Konungen i Babel, in för Jerusalem, och belade det.

2. Och HERren gaf Jojakim, Juda Konung, honom i händer, och en hop af kärille utu Guds hus; hwilken han lät föra in uti Sinear land, i sins guds hus, och lade de kärillen uti sins guds fatatur.

3. Och Konungen sade til Aspenas, sin öfwersta kamererare, at han skulle utlöka honom af Israels barnom, af Konungsliga slägt, och herra barnom,

4. Några unga drängar, som ingen wank hade; utan dägellige woro, förnuftige, wise, kloke och förståndige; hwilke skickelige woro til at tjena i Konungens gård, och til at lära Chaldeiska skrift och mål.

5. Dessom bestälte Konungen, hwad man dem dageliga gifwa skulle af hans spis, och af det win, der han sjelf af drack; på det at då de så i tre år upfödde woro, skulle de sedan tjena inför Konungenom.

6. Så woro ibland dem Daniel, Hanania, Misael och Maria, af Juda barnom.

Propheten Daniel.

1. Capitlet.

Daniels fängelse, fostran, wishet.

Uti tredje årena af Jojakims, Juda Konungs, rike kom NebucadNazar, Konungen i Babel, in för Jerusalem, och belade det.

2. Och HERren gaf Jojakim, Juda Konung, honom i händer, och en hop af kärille utu Guds hus; hwilken han lät föra in uti Sinear land, i sins guds hus, och lade de kärillen uti sins guds fatatur.

3. Och Konungen sade til Aspenas, sin öfwersta kamererare, at han skulle utlöka honom af Israels barnom, af Konungsliga slägt, och herra barnom,

4. Några unga drängar, som ingen wank hade; utan dägellige woro, förnuftige, wise, kloke och förståndige; hwilke skickelige woro til at tjena i Konungens gård, och til at lära Chaldeiska skrift och mål.

5. Dessom bestälte Konungen, hwad man dem dageliga gifwa skulle af hans spis, och af det win, der han sjelf af drack; på det at då de så i tre år upfödde woro, skulle de sedan tjena inför Konungenom.

6. Så woro ibland dem Daniel, Hanania, Misael och Asaria, af Juda barnom.

7. Och den öfwerste kamereraren gaf dem namn; och nämnde Daniel Beltesazar, och Hanania Sadrach, och Misael Mesach, och Asaria AbedNego.

8. Men Daniel satte sig före i sitt hjerta, at han icke wille orena sig med Konungens spis, och med det win, som han sjelf drack; och bad öfwersta kamereraren, at han icke skulle orena sig.

9. Och Gud gaf Daniel, att öfwerste kamereraren warde honom gunstig och god.

10. Och han sade til honom: Jag fruktar för min Herra Konungen, den eder spis och dryck bestyrt hafwer: Om han får se, at edor ansikte äro magrare än de andra drängars, som eder jämnåldrige äro, så gören I mig brotslugan til döden, inför Konungenom.

11. Då sade Daniel til Melzar, hwilkom öfwerste kamereraren Daniel, Hanania, Misael och Asaria, befallt hade:

12. Försök dock der med dina tjenare i tio dagar, och låt gifwa oss mos til at äta, och watn til at dricka:

13. Och låt alltså komma för dig vår och de andra drängars ansikte, som af Konungens spis äta; och efter som du då ser, derefter gör med dina tjenare.

14. Och han hörde dem derutinnan, och försökte det med dem i tio dagar.

7. Och den öfwerste kamereraren gaf dem namn; och nämnde Daniel Beltesazar, och Hanania Sadrach, och Misael Mesach, och Asaria AbedNego.

8. Men Daniel satte sig före i sitt hjerta, at han icke wille orena sig med Konungens spis, och med det win, som han sjelf drack; och bad öfwersta kamereraren, at han icke skulle orena sig.

9. Och Gud gaf Daniel, att öfwerste kamereraren warde honom gunstig och god.

10. Och han sade til honom: Jag fruktar för min Herra Konungen, den eder spis och dryck bestyrt hafwer: Om han får se, at edor ansikte äro magrare än de andra drängars, som eder jämnåldrige äro, så gören I mig brotslugan til döden, inför Konungenom.

11. Då sade Daniel til Melzar, hwilkom öfwerste kamereraren Daniel, Hanania, Misael och Asaria, befallt hade:

12. Försök dock der med dina tjenare i tio dagar, och låt gifwa oss mos til at äta, och watn til at dricka:

13. Och låt alltså komma för dig vår och de andra drängars ansikte, som af Konungens spis äta; och efter som du då ser, derefter gör med dina tjenare.

14. Och han hörde dem derutinnan, och försökte det med dem i tio dagar.

15. Och efter de tio dagar woro de dägelligare och bättre wid hull, än alle de drängar, som spisades af Konungens spis.

16. Så satte Melzar bort deras spis och dryck, den dem tilskickad war, och gaf dem mos.

17. Men dessa fyra Gud gaf dem konst och förstånd uti allahanda skrift och wiskhet; men Daniel gaf han förstånd i alla syner och drömar.

18. Då tiden förfluten war, som Konungen förelagt hade, at de skulle hafwas inför honom, hade öfwerste kamereraren dem in för NebucadNazar.

19. Och Konungen talade med dem: Och wardt ingen ibland dem alla funnen, som Daniels, Hanania, Misaels och Asaria, like war; och de wordo Konungens tjenare.

20. Och Konungen fann dem i alla saker, de han dem frågade, tio sinom klokare och förståndigare, än alla stjernokikare och wisa i hela sino rike.

21. Och lefde Daniel intil Konung Cores första år.

15. Och efter de tio dagar woro de dägelligare och bättre wid hull, än alle de drängar, som spisades af Konungens spis.

16. Så satte Melzar bort deras spis och dryck, den dem tilskickad war, och gaf dem mos.

17. Men dessa fyra Gud gaf dem konst och förstånd uti allahanda skrift och wiskhet; men Daniel gaf han förstånd i alla syner och drömar.

18. Då tiden förfluten war, som Konungen förelagt hade, at de skulle hafwas inför honom, hade öfwerste kamereraren dem in för NebucadNazar.

19. Och Konungen talade med dem: Och wardt ingen ibland dem alla funnen, som Daniels, Hanania, Misaels och Asaria, like war; och de wordo Konungens tjenare.

20. Och Konungen fann dem i alla saker, de han dem frågade, tio sinom klokare och förståndigare, än alla stjernokikare och wisa i hela sino rike.

21. Och lefde Daniel intil Konung Cores första år.

2. Capitlet.

NebucadNezars dröm. De wisas fara.

Daniels tydning. Fyra riken.

Uti andro årena af NebucadNezars rike såg NebucadNezar en dröm, af hwilkom han wardt förskräckt, så at han wagnade up.

2. Då lät han tilhopa komma alla stjernofikare och wisa, och trollkarlar, och Chaldeer, at de skulle säga Konungenom sin dröm. De kommo, och trädde fram för Konungen.

3. Och Konungen sade til dem: Jag hafwer haft en dröm, som mig förskräckt hafwer, och jag will gerna weta, hwad det för en dröm warit hafwer.

4. Då sade de Chaldeer til Konungen, på Syriskt mål: Herre Konung, Gud låte dig länge lefwa; säg dinom tjenarom drömen, så wilje wi uttyda honom.

5. Konungen swarade, och sade til de Chaldeer: Det är fallet mig utu minnet; om I icke låten mig få weta drömen, och uttyden honom, så skolen I platt förgöras, och edor hus skämliga förstörd warda.

6. Om I ock låten mig få drömen weta, och uttyden honom, så skolen I få skänker, gåfwor och stora äro, af mig; derföre säger mig nu drömen, och hans uttydning.

2. Capitlet.

NebucadNezars dröm. De wisas fara. Daniels tydning. Fyra riken.

Uti andro årena af NebucadNezars rike såg NebucadNezar en dröm, af hwilkom han wardt förskräckt, så at han wagnade up.

2. Då lät han tilhopa komma alla stjernokikare och wisa, och trollkarlar, och Chaldeer, at de skulle säga Konungenom sin dröm. De kommo, och trädde fram för Konungen.

3. Och Konungen sade til dem: Jag hafwer haft en dröm, som mig förskräckt hafwer, och jag will gerna weta, hwad det för en dröm warit hafwer.

4. Då sade de Chaldeer til Konungen, på Syriskt mål: Herre Konung, Gud låte dig länge lefwa; säg dinom tjenarom drömen, så wilje wi uttyda honom.

5. Konungen swarade, och sade til de Chaldeer: Det är fallet mig utu minnet; om I icke låten mig få weta drömen, och uttyden honom, så skolen I platt förgöras, och edor hus skämliga förstörd warda.

6. Om I ock låten mig få drömen weta, och uttyden honom, så skolen I få skänker, gåfwor och stora äro, af mig; derföre säger mig nu drömen, och hans uttydning.

7. De swarade åter, och sade: Konungen säge sinom tjenarom drömen, så wilje wi uttyda honom.

8. Konungen swarade, och sade: Sannerliga, jag förmärker, at J fördröjen tiden, efter J sen dock, att det är fallet mig utu minnet.

9. Men om J icke sägen mig drömen, så skall rätten gå öfwer eder, lika som öfwer de der taga sig före at tala lögn och drafwel för mig, så länge tiden skall förlöpa; derföre säger mig nu drömen, så kan jag märka, at J ock wäl finnen uppå uttydningen.

10. Då swarade de Chaldeer för Konungenom, och sade til honom: Ingen menniska är på jordene, den, det Konungen begärrar, säga kan, och är ej heller någon Konung, ehuru stor eller mächtig han är, som sådant af någrom stjernokikare, wisom eller Chaldee, eskar.

11. Ty det Konungen uppå eskar, är för högt, och är ej heller någon, som detta för Konungenom säga kan, undantagna gudarna, hwilke icke bo när människomen.

12. Då wardt Konungen ganska wred, och böd förgöra alla de wisa i Babel.

13. Och domen gick ut, at man skulle dräpa de wisa: Wardt också Daniel med sina stallbröder sökt, at man dem dräpa skulle.

7. De swarade åter, och sade: Konungen säge sinom tjenarom drömen, så wilje wi uttyda honom.

8. Konungen swarade, och sade: Sannerliga, jag förmärker, at I fördröjen tiden, efter I sen dock, att det är fallet mig utu minnet.

9. Men om I icke sägen mig drömen, så skall rätten gå öfwer eder, lika som öfwer de der taga sig före at tala lögn och drafwel för mig, så länge tiden skall förlöpa; derföre säger mig nu drömen, så kan jag märka, at I ock wäl finnen uppå uttydningen.

10. Då swarade de Chaldeer för Konungenom, och sade til honom: Ingen menniska är på jordene, den, det Konungen begärrar, säga kan, och är ej heller någon Konung, ehuru stor eller mächtig han är, som sådant af någrom stjernokikare, wisom eller Chaldee, eskar.

11. Ty det Konungen uppå eskar, är för högt, och är ej heller någon, som detta för Konungenom säga kan, undantagna gudarna, hwilke icke bo när människomen.

12. Då wardt Konungen ganska wred, och böd förgöra alla de wisa i Babel.

13. Och domen gick ut, at man skulle dräpa de wisa: Wardt också Daniel med sina stallbröder sökt, at man dem dräpa skulle.

14. Då förnam Daniel sådana dom och befallning, af Arioch, Konungens öfversta domare, hwilken utfor til at döda de wisa i Babel.

15. Och han hof up, och sade til Konungens befallningsman Arioch: Hwarföre är denne stränge domen utgången ifrå Konungenom? Och Arioch lät Daniel det förstå.

16. Så gick Daniel up, och bad Konungen, at han skulle gifwa honom tid til, at han måtte säga Konungenom uttydningena.

17. Sedan gick Daniel hem, och gaf det sina stallbröder, Hanania, Misael och Asarie, tilkänna:

18. At de skulle bedja Gud af himmelen om nåd til denna hemlighet; at Daniel och hans medbröder, samt med de andra wisa i Babel, icke förgöras skulle.

19. Då wardt denna hemlig ting Daniel genom ena syn om nattene uppenbarad; för hwilket Daniel lofwade Gud af himmelen.

20. Och Daniel tog til at tala, och säga: Lofwadt ware Guds Namn, ifrån ewighet til ewighet; ty hans är både wishet och starkhet.

21. Han förvandlar tider och stunder: Han sätter Konungar af, och sätter Konungar up: Han gifwer de wisa deras wishet, och de förståndiga deras förstånd.

14. Då förnam Daniel sådana dom och befallning, af Arioch, Konungens öfversta domare, hwilken utfor til at döda de wisa i Babel.

15. Och han hof up, och sade til Konungens befallningsman Arioch: Hwarföre är denne stränge domen utgången ifrå Konungenom? Och Arioch lät Daniel det förstå.

16. Så gick Daniel up, och bad Konungen, at han skulle gifwa honom tid til, at han måtte säga Konungenom uttydningena.

17. Sedan gick Daniel hem, och gaf det sina stallbröder, Hanania, Misael och Asarie, tilkänna:

18. At de skulle bedja Gud af himmelen om nåd til denna hemlighet; at Daniel och hans medbröder, samt med de andra wisa i Babel, icke förgöras skulle.

19. Då wardt denna hemlig ting Daniel genom ena syn om nattene uppenbarad; för hwilket Daniel lofwade Gud af himmelen.

20. Och Daniel tog til at tala, och säga: *Lofwadt ware Guds Namn, ifrån ewighet til ewighet; ty hans är både wishet och starkhet.*

21. *Han förvandlar tider och stunder: Han sätter Konungar af, och sätter Konungar up: Han gifwer de wisa deras wishet, och de förståndiga deras förstånd.*

22. Han uppenbarar det djupt och hemligt är: Han wet hwad i mörkrena ligger; ty när honom är alltsammans ljus.

23. Jag tackar och lofwar dig, mina fäders Gud, at du hafwer förlänt mig wishet och starkhet, och hafwer nu det uppenbarat, der wi dig om bedit hafwe; det är, Konungens ärende hafwer du oß uppenbarat.

24. Så gick Daniel up til Arioch, den af Konungenom befallning hade til at dräpa de wisa i Babel, och sade til honom alltså: Du skalt icke förgöra de wisa i Babel; utan haf mig up til Konungen, jag will säga Konungenom uttydelsen.

25. Arioch hade Daniel med hast up för Konungen, och sade til honom alltså: En är funnen ibland Juda fångar, som Konungenom uttydningen säga kan.

26. Konungen swarade, och sade til Daniel, den de Beltesazar kallade: Äst du den samme, som mig kan säga den dröm, som jag hafwer, och hans uttydning?

27. Daniel swarade inför Konungenom, och sade: Den hemlighet, som Konungen eskar af de wisa, lärda, stjernokikare och spåmän, står icke i deras magt att säga Konungenom;

22. Han uppenbarar det djupt och hemligt är: Han wet hwad i mörkrena ligger; ty när honom är alltsammans ljus.

23. Jag tackar och lofwar dig, mina fäders Gud, at du hafwer förlänt mig wishet och starkhet, och hafwer nu det uppenbarat, der wi dig om bedit hafwe; det är, Konungens ärende hafwer du oss uppenbarat.

24. Så gick Daniel up til Arioch, den af Konungenom befallning hade til at dräpa de wisa i Babel, och sade til honom alltså: Du skalt icke förgöra de wisa i Babel; utan haf mig up til Konungen, jag will säga Konungenom uttydelsen.

25. Arioch hade Daniel med hast up för Konungen, och sade til honom alltså: En är funnen ibland Juda fångar, som Konungenom uttydningen säga kan.

26. Konungen swarade, och sade til Daniel, den de Beltesazar kallade: Äst du den samme, som mig kan säga den dröm, som jag hafwer, och hans uttydning?

27. Daniel swarade inför Konungenom, och sade: Den hemlighet, som Konungen eskar af de wisa, lärda, stjernokikare och spåmän, står icke i deras magt att säga Konungenom;

28. Utan Gud af himmelen, han kan uppenbara hemlig ting; han hafwer tett Konungenom NebucadNezar, hwad i tilkommande tider ske skall; din dröm och din syn, då du sof, war denna:

29. Du Konung tänker i dine säng, huru det måtte tilgå i framtiden: Och den som hemlig ting uppenbarar, han tedde dig, huru det gå skulle.

30. Så är mig denna hemlighet uppenbarad, icke igenom mina wishet, lika som hon större wore än allas de som lefwa; utan derföre, at uttydningen måtte Konungenom underwist warda, och du dins hjertas tankar weta få.

31. Du Konung sågst, och si, et ganska stort och högt beläte stod för dig, det war grufweligit uppå se.

32. Deß belätes hufwud war af klart guld, deß bröst och armar woro af silfwer, buken och länderna woro af koppar;

33. Deß ben woro af jern, deß fötter woro somt af jern, och somt af ler.

34. Sådant sågst du, til deß en sten nederrifwen wardt utan händer, han slog belätet uppå deß fötter, som af jern och ler woro, och förkrossade dem.

28. Utan Gud af himmelen, han kan uppenbara hemlig ting; han hafwer tett Konungenom NebucadNezar, hwad i tilkommande tider ske skall; din dröm och din syn, då du sof, war denna:

29. Du Konung tänker i dine säng, huru det måtte tilgå i framtiden: Och den som hemlig ting uppenbarar, han tedde dig, huru det gå skulle.

30. Så är mig denna hemlighet uppenbarad, icke igenom mina wishet, lika som hon större wore än allas de som lefwa; utan derföre, at uttydningen måtte Konungenom underwist warda, och du dins hjertas tankar weta få.

31. Du Konung sågst, och si, et ganska stort och högt beläte stod för dig, det war grufweligit uppå se.

32. Dess belätes hufwud war af klart guld, dess bröst och armar woro af silfwer, buken och länderna woro af koppar;

33. Dess ben woro af jern, dess fötter woro somt af jern, och somt af ler.

34. Sådant sågst du, til dess en sten nederrifwen wardt utan händer, han slog belätet uppå dess fötter, som af jern och ler woro, och förkrossade dem.

35. Då wordo all tilhopa förkrossad, jernet, leret, kopparen, silfret och guldet, och wordo såsom agnar på enom sommarloga, och wädret bortförde det, så at man kunde intet mer finna det; men stenen, som slog belätet, wardt til ett stort berg, så at det upfyllde hela werldena.

36. Detta är drömen: Nu wilje wi säga uttydningen för Konungenom.

37. Du Konung äst en Konung öfwer alla Konungar, den Gud af himmelen rike, magt, starkhet och äro, gifwit hafwer.

38. Och allt det, der menniskor bo, och djuren på markene, och foglarna under himmelen, hafwer han gifwit i dina händer, och förlänt dig magt öfwer detta allt: Du äst det gyldene hufwudet.

39. Efter dig skall et annat Konungarike upkomma, sämre än ditt; derefter det tredje Konungarike, som af koppar är, hwilket öfwer all land regera skall.

40. Det fjerde skall wara hårdt såsom jern; ty lika wißt som jern sönderskär och sönderkrossar all ting; ja, lika som jern sönderslår all ting, så skall ock detta sönderkrossa och sönderslå alltsamman.

41. Men at du sågft fötterna och tånar, somt af ler, och somt af jern, det skall wara et söndradt Konungarike; dock skall af jerns planto blifwa deruti, såsom du sågft jern beblandadt med ler.

35. Då wordo all tilhopa förkrossad, jernet, leret, kopparen, silfret och guldet, och wordo såsom agnar på enom sommarloga, och wädret bortförde det, så at man kunde intet mer finna det; men stenen, som slog belätet, wardt til ett stort berg, så at det upfyllde hela werldena.

36. Detta är drömen: Nu wilje wi säga uttydningen för Konungenom.

37. Du Konung äst en Konung öfwer alla Konungar, den Gud af himmelen rike, magt, starkhet och äro, gifwit hafwer.

38. Och allt det, der menniskor bo, och djuren på markene, och foglarna under himmelen, hafwer han gifwit i dina händer, och förlänt dig magt öfwer detta allt: Du äst det gyldene hufwudet.

39. Efter dig skall et annat Konungarike upkomma, sämre än ditt; derefter det tredje Konungarike, som af koppar är, hwilket öfwer all land regera skall.

40. Det fjerde skall wara hårdt såsom jern; ty lika wisst som jern sönderskär och sönderkrossar all ting; ja, lika som jern sönderslår all ting, så skall ock detta sönderkrossa och sönderslå alltsamman.

41. Men at du sågft fötterna och tånar, somt af ler, och somt af jern, det skall wara et söndradt Konungarike; dock skall af jerns planto blifwa deruti, såsom du sågft jern beblandadt med ler.

42. Och at tånar på deß fötter, somt af jern, och somt af ler woro, det skall wara endels et starkt, och endels et swagt rike.

43. Och at du sågst jern beblandadt med ler, skola de wäl beblanda sig efter menniskos blod tillsammans; men de skola likwäl intet hänga tilhopa, lika som jern icke kan bemängas med ler.

44. Men uti deßa Konungarikes tid skall Gud af himmelen uprätta et Konungarike, det aldrig skall förlagdt warda; och hans rike skall icke komma til något annat folk; det skall förkrossa och förstöra all deßa riken; men det skall blifwa i ewig tid.

45. Såsom du sågst en sten nederrifwen af et berg utan händer, hwilken sönder slog jernet, kopparen, leret, silfret och guldets; alltså hafwer nu den store Gud tett Konungenom, hwad som framdeles ske skall: Och detta är wissjerliga drömen, och uttydningen är rätt.

46. Då föll Konungen NebucadNezar uppå sitt ansikte, och tilbåd inför Daniel; och befallte, at man skulle göra honom spisoffer och rökoffer.

47. Och Konungen swarade Daniel, och sade: Det är intet twifwel, edar Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en Herre öfwer alla Konungar, den hemlig ting uppenbara kan; efter du deßa hemlig ting hafwer kunnat uppenbara.

42. Och at tånar på dess fötter, somt af jern, och somt af ler woro, det skall wara endels et starkt, och endels et swagt rike.

43. Och at du sågst jern beblandadt med ler, skola de wäl beblanda sig efter menniskos blod tillsammans; men de skola likwäl intet hänga tilhopa, lika som jern icke kan bemängas med ler.

44. *Men uti dessa Konungarikes tid skall Gud af himmelen uprätta et Konungarike, det aldrig skall förlagdt warda; och hans rike skall icke komma til något annat folk; det skall förkrossa och förstöra all dessa riken; men det skall blifwa i ewig tid.*

45. Såsom du sågst en sten nederrifwen af et berg utan händer, hwilken sönder slog jernet, kopparen, leret, silfret och guldets; alltså hafwer nu den store Gud tett Konungenom, hwad som framdeles ske skall: Och detta är wissjerliga drömen, och uttydningen är rätt.

46. Då föll Konungen NebucadNezar uppå sitt ansikte, och tilbåd inför Daniel; och befallte, at man skulle göra honom spisoffer och rökoffer.

47. Och Konungen swarade Daniel, och sade: *Det är intet twifwel, edar Gud är en Gud öfwer alla gudar, och en Herre öfwer alla Konungar, den hemlig ting uppenbara kan; efter du dessa hemlig ting hafwer kunnat uppenbara.*

48. Och Konungen uphöjde Daniel, och gaf honom stora myckna skänker; och gjorde honom til en Första öfver hela landet Babel, och satte honom til en Öfwersta öfver alla de wisa i Babel.

49. Och Daniel bad Konungen, at han måtte sätta Sadrach, Mesach och Abednego, öfver de landskap i Babel; men Daniel sjelf blef när Konungenom i hans gård.

48. Och Konungen uphöjde Daniel, och gaf honom stora myckna skänker; och gjorde honom til en Första öfver hela landet Babel, och satte honom til en Öfwersta öfver alla de wisa i Babel.

49. Och Daniel bad Konungen, at han måtte sätta Sadrach, Mesach och Abednego, öfver de landskap i Babel; men Daniel sjelf blef när Konungenom i hans gård.

3. Capitlet.

Belätet stort. Ugnen het. Männerna frälste.
Konungen omvänd.

Konung NebucadNezar lät göra et gyldene beläte, sextio alnar högt, och sex alnar bredt; och lät sätta det i Babels land på en skön plan.

2. Och Konung NebucadNezar sände efter Förstar, herrar, landshöfdingar, domare, fogdar, rådherrar, ämbetsmän, och alla wäldiga i landet, at de skulle komma tillsammans, och wiga det belätet, som Konungen NebucadNezar hade upfatta låtit.

3. Då kommo Förstarne, herrarne, landshöfdingarne, domarena, fogdarne, rådherrarne, ämbetsmännen, och alle wäldige i landet tillsammans, til at wiga belätet, som Konung NebucadNezar hade upfatta låtit, och de måste gå fram för belätet, som NebucadNezar hade upfatta låtit.

4. Och härolden ropade öfwerljudd: Det låter eder sagdt wara, I all folk, slægter och tungomål:

5. At när I hören basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så skolen I nederfalla, och tilbedja det gyldene belätet, som Konung NebucadNezar hafwer upfatta låtit.

6. Men den som då icke nederfaller och tilbeder, han skall på samma stund kastas uti en brinnande ugn.

3. Capitlet.

Belätet stort. Ugnen het.
Männerna frälste. Konungen
omvänd.

Konung NebucadNezar lät göra et gyldene beläte, sextio alnar högt, och sex alnar bredt; och lät sätta det i Babels land på en skön plan.

2. Och Konung NebucadNezar sände efter Förstar, herrar, landshöfdingar, domare, fogdar, rådherrar, ämbetsmän, och alla wäldiga i landet, at de skulle komma tillsammans, och wiga det belätet, som Konungen NebucadNezar hade upfatta låtit.

3. Då kommo Förstarne, herrarne, landshöfdingarne, domarena, fogdarne, rådherrarne, ämbetsmännen, och alle wäldige i landet tillsammans, til at wiga belätet, som Konung NebucadNezar hade upfatta låtit, och de måste gå fram för belätet, som NebucadNezar hade upfatta låtit.

4. Och härolden ropade öfwerljudd: Det låter eder sagdt wara, I all folk, slægter och tungomål:

5. At när I hören basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så skolen I nederfalla, och tilbedja det gyldene belätet, som Konung NebucadNezar hafwer upfatta låtit.

6. Men den som då icke nederfaller och tilbeder, han skall på samma stund kastas uti en brinnande ugn.

7. Då de nu hörde ljudet af basuner, trummeter, gigor, psaltare och allahanda strängaspel, föllo neder all folk, slägter och tungomål, och tilbådo det gyldene belädet, som Konungen NebucadNezar hade uppsätta låtit.

8. Strax på samma stund gingo någre Chaldeiske män fram, och anklagade Judarna:

9. Begynte, och sade til Konungen NebucadNezar: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa.

10. Du hafwer, o Konung, låtit utgå et bud, at alla menniskor, då de hörde ljudet af basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, skulle de nederfalla, och tilbedja det gyldene belädet:

11. Och den som icke nederfölle och tilbåde, han skulle kastas uti en brinnande ugn.

12. Nu äro här någre Judiske män, hwilka du öfwer de ämbete i Babels land satt hafwer, Sadrach, Mesach och AbedNego, de samme förakta ditt bud, o Konung, och wörda icke dina gudar, och tilbedja icke det gyldene belädet, som du hafwer uppsätta låtit.

13. Då befallte NebucadNezar, med grymhet och wrede, at man skulle hafwa fram för honom Sadrach, Mesach och AbedNego och männenne wordo framhafde för Konungen.

7. Då de nu hörde ljudet af basuner, trummeter, gigor, psaltare och allahanda strängaspel, föllo neder all folk, slägter och tungomål, och tilbådo det gyldene belädet, som Konungen NebucadNezar hade uppsätta låtit.

8. Strax på samma stund gingo någre Chaldeiske män fram, och anklagade Judarna:

9. Begynte, och sade til Konungen NebucadNezar: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa.

10. Du hafwer, o Konung, låtit utgå et bud, at alla menniskor, då de hörde ljudet af basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, skulle de nederfalla, och tilbedja det gyldene belädet:

11. Och den som icke nederfölle och tilbåde, han skulle kastas uti en brinnande ugn.

12. Nu äro här någre Judiske män, hwilka du öfwer de ämbete i Babels land satt hafwer, Sadrach, Mesach och AbedNego, de samme förakta ditt bud, o Konung, och wörda icke dina gudar, och tilbedja icke det gyldene belädet, som du hafwer uppsätta låtit.

13. Då befallte NebucadNezar, med grymhet och wrede, at man skulle hafwa fram för honom Sadrach, Mesach och AbedNego och männenne wordo framhafde för Konungen.

14. Då talade NebucadNazar til dem, och sade: Huru är det? Wiljen I, Sadrach, Mesach och AbedNego, icke wörda min gud, och icke tilbedja det gyldene belätet, som jag hafwer upsätta låtit?

15. Nu wäl, reder eder til, så snart I hören ljudet af basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så faller neder, och tilbeder belätet, som jag hafwer upsätta låtit: Om I icke tilbedjen det, så skolen I på samma stund warda kastade uti en brinnande ugn: Låt se, hwilken den Guden är, som eder utu mina händer tager.

16. Då swarade Sadrach, Mesach och AbedNego, och sade til Konung NebucadNazar: Det är icke af nödene, at wi sware dig deruppå:

17. Si, vår Gud, den wi dyrke, kan wäl hjälpa oss utu den brinnande ugnen, och frälsa oss utu dine hand, o Konung.

18. Och om han än icke det göra will, så skalt du ändå weta, o Konung, at wi dina gudar intet wörde, ej heller det gyldene beläte, som du hafwer upsätta låtit, tilbedja wiljom.

14. Då talade NebucadNazar til dem, och sade: Huru är det? Wiljen I, Sadrach, Mesach och AbedNego, icke wörda min gud, och icke tilbedja det gyldene belätet, som jag hafwer upsätta låtit?

15. Nu wäl, reder eder til, så snart I hören ljudet af basuner, trummeter, harpor, gigor, psaltare, lutor och allahanda strängaspel, så faller neder, och tilbeder belätet, som jag hafwer upsätta låtit: Om I icke tilbedjen det, så skolen I på samma stund warda kastade uti en brinnande ugn: Låt se, hwilken den Guden är, som eder utu mina händer tager.

16. Då swarade Sadrach, Mesach och AbedNego, och sade til Konung NebucadNazar: Det är icke af nödene, at wi sware dig deruppå:

17. Si, vår Gud, den wi dyrke, kan wäl hjälpa oss utu den brinnande ugnen, och frälsa oss utu dine hand, o Konung.

18. Och om han än icke det göra wi, så skalt du ändå weta, o Konung, at wi dina gudar intet wörde, ej heller det gyldene beläte, som du hafwer upsätta låtit, tilbedja wiljom.

19. Då wardt NebucadNazar full med grymhet, så att hans ansikte förvandlade sig öfwer Sadrach, Mesach och AbedNego; och befallte, at man skulle göra ugnen sju resor hetare, än han eljest plägade vara:

20. Och böd de bästa krigsmän, som uti hans här woro, at de skulle binda Sadrach, Mesach och AbedNego, och kasta dem uti den brinnande ugnen.

21. Alltså wordo desse männen, uti deras mantlar, skor, hattar och annor kläder, bundne, och kastade uti den brinnande ugnen.

22. Ty Konungens befallning måste man med hast fullgöra: Och elden wardt så stark i ugnen, at de män, som Sadrach, Mesach och AbedNego, upbränna skulle, blefwo döde af eldslåganom.

23. Men de tre männen, Sadrach, Mesach och AbedNego, föllo neder uti den brinnande ugnen, så bundne som de woro.

24. Då förskräckte sig Konung NebucadNazar, och gick hastigt up, och sade til sitt Råd: Hafwe wi icke låtit kasta tre män i elden bundna? De swarade, och sade til Konungen: Ja, Herre Konung.

25. Han swarade, och sade: Ser jag dock fyra män lösa gå i eldenom, och dem skadar intet; och den fjerde är lika som han wore en Guds son.

19. Då wardt NebucadNazar full med grymhet, så att hans ansikte förvandlade sig öfwer Sadrach, Mesach och AbedNego; och befallte, at man skulle göra ugnen sju resor hetare, än han eljest plägade vara:

20. Och böd de bästa krigsmän, som uti hans här woro, at de skulle binda Sadrach, Mesach och AbedNego, och kasta dem uti den brinnande ugnen.

21. Alltså wordo desse männen, uti deras mantlar, skor, hattar och annor kläder, bundne, och kastade uti den brinnande ugnen.

22. Ty Konungens befallning måste man med hast fullgöra: Och elden wardt så stark i ugnen, at de män, som Sadrach, Mesach och AbedNego, upbränna skulle, blefwo döde af eldslåganom.

23. Men de tre männen, Sadrach, Mesach och AbedNego, föllo neder uti den brinnande ugnen, så bundne som de woro.

24. Då förskräckte sig Konung NebucadNazar, och gick hastigt up, och sade til sitt Råd: Hafwe wi icke låtit kasta tre män i elden bundna? De swarade, och sade til Konungen: Ja, Herre Konung.

25. Han swarade, och sade: Ser jag dock fyra män lösa gå i eldenom, och dem skadar intet; och den fjerde är lika som han wore en Guds son.

26. Och NebucadNazar gick fram för gapet på den brinnande ugnen, och sade: Sadrach, Mesach och AbedNego, högsta Guds tjenare, går här ut, och kommer hit. Så gingo Sadrach, Mesach och AbedNego, utur eldenom.

27. Och Förstarne, herrarne, fogdarne, och Konungens Råd kommo tilsamman, och sågo uppå, huru elden ingen magt uppå dessa människors kroppar bewisat hade; och deras hufwudhår icke ens afswedt war, och deras kläder intet skadd; ja, man kunde icke känna någon eldslukt uppå dem.

28. Då hof NebucadNazar sin röst up, och sade: Lofwad ware Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, den sin Ängel utsändt hafwer, och halp sina tjenare, som uppå honom trodde, och icke gjorde efter Konungens bud, utan utgafwo deras lekamen, at de ingen gud ära eller tilbedja wille, utan allena sin Gud.

29. Så är nu detta mitt bud: At ho som hälst ibland all folk, slægter och tungomål, försmäder Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, han skall förgöras, och hans hus skamliga förstördt warda. Ty det är ingen annan gud, som så hjälpa kan, som denne.

30. Och Konungen gaf Sadrach, Mesach och AbedNego, stort wälde i Babels land.

26. Och NebucadNazar gick fram för gapet på den brinnande ugnen, och sade: Sadrach, Mesach och AbedNego, högsta Guds tjenare, går här ut, och kommer hit. Så gingo Sadrach, Mesach och AbedNego, utur eldenom.

27. Och Förstarne, herrarne, fogdarne, och Konungens Råd kommo tilsamman, och sågo uppå, huru elden ingen magt uppå dessa människors kroppar bewisat hade; och deras hufwudhår icke ens afswedt war, och deras kläder intet skadd; ja, man kunde icke känna någon eldslukt uppå dem.

28. Då hof NebucadNazar sin röst up, och sade: Lofwad ware Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, den sin Ängel utsändt hafwer, och halp sina tjenare, som uppå honom trodde, och icke gjorde efter Konungens bud, utan utgafwo deras lekamen, at de ingen gud ära eller tilbedja wille, utan allena sin Gud.

29. Så är nu detta mitt bud: At ho som hälst ibland all folk, slægter och tungomål, försmäder Sadrachs, Mesachs och AbedNegos Gud, han skall förgöras, och hans hus skamliga förstördt warda. Ty det är ingen annan gud, som så hjälpa kan, som denne.

30. Och Konungen gaf Sadrach, Mesach och AbedNego, stort wälde i Babels land.

31. Konung NebucadNazar, allom landom, folkom och tungomålom: Gud gifwe eder mycken frid!

32. Mig synes godt wara, at jag förkunnar de tekn och under, som Gud den högste med mig gjort hafwer;

33. Ty hans tekn äro stor, och hans under äro mächtig, och hans rike är et ewigt rike, och hans wälde warar ifrå slägte til slägte.

31. Konung NebucadNazar, allom landom, folkom och tungomålom: Gud gifwe eder mycken frid!

32. Mig synes godt wara, at jag förkunnar de tekn och under, som Gud den högste med mig gjort hafwer;

33. Ty hans tekn äro stor, och hans under äro mächtig, och hans rike är et ewigt rike, och hans wälde warar ifrå slägte til slägte.

4. Capitlet.

NebucadNezars trä, högmod, straff, bot,
bekännelse.

Jag NebucadNezar, då jag god ro hade i mitt hus, och allt wäl tilstod i mitt palats;

2. Såg en dröm, och wardt förskräckt; och de tankar, som jag i mine säng hade, öfwer synena, som jag sett hade, bedröfwade mig.

3. Och jag befällte, at alle de wise i Babel skulle komma up för mig, at de måtte säga mig, hwad drömen betydde.

4. Då hade man fram de stjernokikare, wisa, Chaldeer och spåmän, och jag förtälde drömen för dem; men de kunde intet säga mig, hwad han betydde:

5. Intil dess Daniel, på det fifta, kom för mig, hwilken Beltesazar kallas, efter mins guds namn, den de helga gudars anda hafwer; och jag förtälde för honom drömen:

6. Beltesazar, du öfwerste ibland de stjernokikare, jag wet, at du hafwer de helga andars anda, och dig är intet fördoldt; säg mig mins dröms syn, den jag sett hafwer, och hwad han betyder.

7. Så är detta synen, som jag såg i mine säng: si, et trä stod midt i landet; det war ganska högt,

4. Capitlet.

NebucadNezars trä, högmod,
straff, bot, bekännelse.

Jag NebucadNezar, då jag god ro hade i mitt hus, och allt wäl tilstod i mitt palats;

2. Såg en dröm, och wardt förskräckt; och de tankar, som jag i mine säng hade, öfwer synena, som jag sett hade, bedröfwade mig.

3. Och jag befällte, at alle de wise i Babel skulle komma up för mig, at de måtte säga mig, hwad drömen betydde.

4. Då hade man fram de stjernokikare, wisa, Chaldeer och spåmän, och jag förtälde drömen för dem; men de kunde intet säga mig, hwad han betydde:

5. Intil dess Daniel, på det sista, kom för mig, hwilken Beltesazar kallas, efter mins guds namn, den de helga gudars anda hafwer; och jag förtälde för honom drömen:

6. Beltesazar, du öfwerste ibland de stjernokikare, jag wet, at du hafwer de helga andars anda, och dig är intet fördoldt; säg mig mins dröms syn, den jag sett hafwer, och hwad han betyder.

7. Så är detta synen, som jag såg i mine säng: si, et trä stod midt i landet; det war ganska högt,

8. Stort och tjockt; deß högd räckte up i himmelen, och utwidgade sig allt intil landsens ända;

9. Deß qwistar woro dägelige, och båro mycken frukt, der alle af äta kunde; all djur i markene funno skugga under thy, och foglarna under himmelen satte sig på deß qwistar, och allt kött hade sin födo deraf.

10. Och jag såg en syn i mine sång, och si, en helig wäktare kom neder af himmelen;

11. Han ropade öfwerljuddt, och sade alltså: Hugger trät omkull, och hugger bort qwistarna, och rifwer bort löfwet, och förströr deß frukt, så at djuren, som derunder ligga, löpa sin wäg, och foglarna flyga bort af deß qwistar:

12. Dock, låter stubban blifwa i jordene med rötterna; men han skall gå in i jern- och kopparkädjor i gräset på markene, han skall ligga under himmelens dagg, och warda wåt, och skall föda sig ibland djuren af gräset på jordene.

13. Och det menniskliga hjertat skall warda ifrå honom taget, och et wilddjurs hjerta gifwas honom igen, til deß at sju tider framgångne äro öfwer honom.

14. Detta är beslutit i wäktarenas råd, och i de heligas tal rådslagit; på det de som lefwa, måga känna, at den Sögste hafwer magt öfwer människors rike, och gifwer dem hwem han will, och uphöjer de förnedrada dertil.

8. Stort och tjockt; dess högd räckte up i himmelen, och utwidgade sig allt intil landsens ända;

9. Dess qwistar woro dägelige, och båro mycken frukt, der alle af äta kunde; all djur i markene funno skugga under thy, och foglarna under himmelen satte sig på dess qwistar, och allt kött hade sin födo deraf.

10. Och jag såg en syn i mine sång, och si, en helig wäktare kom neder af himmelen;

11. Han ropade öfwerljuddt, och sade alltså: Hugger trät omkull, och hugger bort qwistarna, och rifwer bort löfwet, och förströr dess frukt, så at djuren, som derunder ligga, löpa sin wäg, och foglarna flyga bort af dess qwistar:

12. Dock, låter stubban blifwa i jordene med rötterna; men han skall gå in i jern- och kopparkädjor i gräset på markene, han skall ligga under himmelens dagg, och warda wåt, och skall föda sig ibland djuren af gräset på jordene.

13. Och det menniskliga hjertat skall warda ifrå honom taget, och et wilddjurs hjerta gifwas honom igen, til dess at sju tider framgångne äro öfwer honom.

14. Detta är beslutit i wäktarenas råd, och i de heligas tal rådslagit; på det de som lefwa, måga känna, at den Högste hafwer magt öfwer människors rike, och gifwer dem hwem han will, och uphöjer de förnedrada dertil.

15. Sådana dröm hafwer jag, Konung NebucadNezar, sett; men du Beltesazar, säg hwad han betyder; ty alle de wise, som i mitt rike äro, kunna icke säga mig hwad han betyder; men du kant det wäl; ty de helga gudars ande är i dig.

16. Då wardt Daniel, den ock Beltesazar het, häpen deröfwer, wid en tima långt, och hans tankar bedröfwade honom; men Konungen sade: Beltesazar, låt icke drömen och hans uttydning bedröfwa dig. Då hof Beltesazar up, och sade: Ack! min Herre, at denne drömen gulle dina fiendar uppå, och hans uttydning dina owänner.

17. Trät, som du sågst, at det war stort och tjockt, och dess högd räckte up til himmelen, och utwidgade sig öfwer hela landet;

18. Och dess qwistar dägellige, och dess frukt mycken war, der alle sina födo af hade, och djuren på markene bodde derunder, och himmelens foglar på dess qwistar såto;

19. Det äst du, Konung, som så stor och mächtig äst; ty din magt är stor, och räcker up til himmelen, och ditt wälde sträcker sig intil werldenes ända.

15. Sådana dröm hafwer jag, Konung NebucadNezar, sett; men du Beltesazar, säg hwad han betyder; ty alle de wise, som i mitt rike äro, kunna icke säga mig hwad han betyder; men du kant det wäl; ty de helga gudars ande är i dig.

16. Då wardt Daniel, den ock Beltesazar het, häpen deröfwer, wid en tima långt, och hans tankar bedröfwade honom; men Konungen sade: Beltesazar, låt icke drömen och hans uttydning bedröfwa dig. Då hof Beltesazar up, och sade: Ack! min Herre, at denne drömen gulle dina fiendar uppå, och hans uttydning dina owänner.

17. Trät, som du sågst, at det war stort och tjockt, och dess högd räckte up til himmelen, och utwidgade sig öfwer hela landet;

18. Och dess qwistar dägellige, och dess frukt mycken war, der alle sina födo af hade, och djuren på markene bodde derunder, och himmelens foglar på dess qwistar såto;

19. Det äst du, Konung, som så stor och mächtig äst; ty din magt är stor, och räcker up til himmelen, och ditt wälde sträcker sig intil werldenes ända.

20. Men det, at Konungen såg en helig väktare komma neder af himmelen, och säga: Hugger trät omkull, och förgörer det; dock låter stubban med sina rötter blifwa i jordene; men han skall gå i jern- och kopparkädjor i gräset på markene, och ligga under himmelens dagg, och warda wåter, och föda sig ibland djuren på markene, til deß sju tider öfwer honom framlidne äro;

21. Detta är uttydningen, Herre Konung, och sådana dens Högstas råd går öfwer min Herra Konungen:

22. Man skall drifwa dig bort ifrå folk, och du måste blifwa med wilddjur på markene, och man skall dig låta äta gräs såsom oxar, och skall ligga under himmelens dagg, och warda wåter, til deß sju tider öfwer dig framlidne äro; på det du skall besinna, at den Högste hafwer wåld öfwer människors rike, och gifwer dem hwem han will.

23. Men det som sagdt är, at man ändå skall låta blifwa stubban af trät med sina rötter qwar: Ditt rike skall blifwa dig, då du känt hafwer magten i himmelen.

20. Men det, at Konungen såg en helig väktare komma neder af himmelen, och säga: Hugger trät omkull, och förgörer det; dock låter stubban med sina rötter blifwa i jordene; men han skall gå i jern- och kopparkädjor i gräset på markene, och ligga under himmelens dagg, och warda wåter, och föda sig ibland djuren på markene, til dess sju tider öfwer honom framlidne äro;

21. Detta är uttydningen, Herre Konung, och sådana dens Högstas råd går öfwer min Herra Konungen:

22. Man skall drifwa dig bort ifrå folk, och du måste blifwa med wilddjur på markene, och man skall dig låta äta gräs såsom oxar, och skall ligga under himmelens dagg, och warda wåter, til dess sju tider öfwer dig framlidne äro; på det du skall besinna, at den Högste hafwer wåld öfwer människors rike, och gifwer dem hwem han will.

23. Men det som sagdt är, at man ändå skall låta blifwa stubban af trät med sina rötter qwar: Ditt rike skall blifwa dig, då du känt hafwer magten i himmelen.

24. Derföre, Herre Konung, låt mitt råd täckas dig, och gå dig lös ifrå dina synder, genom rättfärdighet, och ledig ifrå dina missgärningar, genom wälgärningar emot de fattiga; så hafwer han tålmod med dina synder.

25. Allt detta wedersors Konung NebucadNezar.

26. Ty efter tolf månader, då Konungen gick på Konungsborgene i Babel;

27. Hof han up, och sade: Detta är den store Babel, som jag upbyggt hafwer til et Konungs hus, genom mina stora magt, mine härlighet til äro.

28. Förr än Konungen dessa orden uttalat hade, kom en röst af himmelen: Dig, Konung NebucadNezar, ware sagdt: Ditt rike skall dig aftaget warda;

29. Och man skall drifwa dig bort ifrå ditt folk, och du skall blifwa med wilddjur, som på markene gå; gräs skall man dig äta låta såsom oxar, til deß sju tider öfwer dig framlidne äro; på det du skall förnimma, at den Sögste hafwer wäld öfwer människors rike, och gifwer dem hwem han will.

24. Derföre, Herre Konung, låt mitt råd täckas dig, och gå dig lös ifrå dina synder, genom rättfärdighet, och ledig ifrå dina missgärningar, genom wälgärningar emot de fattiga; så hafwer han tålmod med dina synder.

25. Allt detta wedersors Konung NebucadNezar.

26. Ty efter tolf månader, då Konungen gick på Konungsborgene i Babel;

27. Hof han up, och sade: Detta är den store Babel, som jag upbyggt hafwer til et Konungs hus, genom mina stora magt, mine härlighet til äro.

28. Förr än Konungen dessa orden uttalat hade, kom en röst af himmelen: Dig, Konung NebucadNezar, ware sagdt: Ditt rike skall dig aftaget warda;

29. Och man skall drifwa dig bort ifrå ditt folk, och du skall blifwa med wilddjur, som på markene gå; gräs skall man dig äta låta såsom oxar, til dess sju tider öfwer dig framlidne äro; på det du skall förnimma, at den Högste hafwer wäld öfwer människors rike, och gifwer dem hwem han will.

30. I samma stund wardt ordet fullkomnadt öfwer NebucadNazar, så at han wardt bortdrifwen ifrå folk, och han åt gräs såsom oxar, och hans lekamen låg under himmelens dagg, och wardt wåter, til deß hans hår wärte såsom örnaffjädrar, och hans naglar wordo såsom foglaklor.

31. Efter den tiden hof jag, NebucadNazar, up min ögon til himmelen, och kom åter til sinne igen, och lofwade den Högsta; jag prisade och ärade honom, som lefwer ewinnerliga, hwilkens wälde är ewigt, och hans rike warar slägte ifrå slägte.

31. Emot hwilkom alle de, som på jordene bo, för intet räknas; Han gör allt såsom han will, både med krafterna i himmelen, och med dem som bo på jordene; och ingen kan stå hans hand emot, eller säga til honom: Swad gör du?

33. På samma tid kom jag til sinne igen, och til mina Konungsliga äro, til mina härlighet, och til min skapnad, och mitt Råd och wäldige sökte mig; och när jag wardt åter fast uti mitt rike igen, och fick ännu större härlighet.

34. Derföre lofwar jag, NebucadNazar, och ärar och prisar Konungen i himmelen; ty alla hans gerningar äro sanning, och hans wägar äro rätte, och den som stolt är, kan han ödmjuka.

30. I samma stund wardt ordet fullkomnadt öfwer NebucadNazar, så at han wardt bortdrifwen ifrå folk, och han åt gräs såsom oxar, och hans lekamen låg under himmelens dagg, och wardt wåter, til dess hans hår växte såsom örnaffjädrar, och hans naglar wordo såsom foglaklor.

31. Efter den tiden hof jag, NebucadNazar, up min ögon til himmelen, och kom åter til sinne igen, och lofwade den Högsta; jag prisade och ärade honom, som lefwer ewinnerliga, hwilkens wälde är ewigt, och hans rike warar slägte ifrå slägte.

31. Emot hwilkom alle de, som på jordene bo, för intet räknas; Han gör allt såsom han will, både med krafterna i himmelen, och med dem som bo på jordene; och ingen kan stå hans hand emot, eller säga til honom: Hwad gör du?

33. På samma tid kom jag til sinne igen, och til mina Konungsliga äro, til mina härlighet, och til min skapnad, och mitt Råd och wäldige sökte mig; och när jag wardt åter fast uti mitt rike igen, och fick ännu större härlighet.

34. Derföre lofwar jag, NebucadNazar, och ärar och prisar Konungen i himmelen; ty alla hans gerningar äro sanning, och hans wägar äro rätte, och den som stolt är, kan han ödmjuka.

5. Capitlet.

Belsazars gästabod, synd, död.

Konung Belsazar gjorde et härligit gästabod til sina wäldiga och höfwitsmän, och drack sig drucken med dem.

2. Och då han drucken war, böd han bära fram de gyldene och silfwer kärille, som hans fader, NebucadNazar, utu templet i Jerusalem borttagit hade, at Konungen, med sina wäldiga, med sina hustrur, och med sina frillor, skulle dricka deraf.

3. Alltså wordo framburne de gyldene kärille, som utu templet, utu Guds huse, i Jerusalem tagne woro; och Konungen, hans wäldige, hans hustrur och frillor, drucko deraf.

4. Och då de så drucko, lofwade de de gyldene, silfwer-, koppar-, jern-, trä och stengudar.

5. På samma stund syntes finger, såsom ene människos hand, de skrefwo tvärs öfwer ifrå ljusastakan, på den hwitmenade wäggene i Konungsalenom; och Konungen wardt warse handena som skref.

6. Då förvandlades Konungens ansikte, och hans tankar förskräckte honom, så at hans länder bäfwade, och hans ben darrade.

5. Capitlet

Belsazars gästabod, synd, död.

Konung Belsazar gjorde et härligit gästabod til sina wäldiga och höfwitsmän, och drack sig drucken med dem.

2. Och då han drucken war, böd han bära fram de gyldene och silfwer kärille, som hans fader, NebucadNazar, utu templet i Jerusalem borttagit hade, at Konungen, med sina wäldiga, med sina hustrur, och med sina frillor, skulle dricka deraf.

3. Alltså wordo framburne de gyldene kärille, som utu templet, utu Guds huse, i Jerusalem tagne woro; och Konungen, hans wäldige, hans hustrur och frillor, drucko deraf.

4. Och då de så drucko, lofwade de de gyldene, silfwer-, koppar-, jern-, trä och stengudar.

5. På samma stund syntes finger, såsom ene människos hand, de skrefwo tvärs öfwer ifrå ljusastakan, på den hwitmenade wäggene i Konungsalenom; och Konungen wardt warse handena som skref.

6. Då förvandlades Konungens ansikte, och hans tankar förskräckte honom, så at hans lände bäfwade, och hans ben darrade.

7. Och Konungen ropade öfwerljudd, at man skulle låta komma wisa, Chaldeer och spåmän, och lät säga til de wisa i Babel: Den menniska, som denna skriftena läs, och kan säga hwad hon betyder, han skall warda klädd i purpur, och bära en gyldene kädjo om halsen, och warda den tredje herren i mitt rike.

8. Så wordo alle Konungens wise uphafde; men de kunde hwarken läsa skriftena, eller underwisa Konungen om uttydningen.

9. Deraf förfärades Konungen Belsazar ännu fastare, och tappade platt sin hy; och hans wäldige wordo illa tilfrids.

10. Då gick Drottningen, för sådana Konungens och hans wäldigas ärendes skull, up i salen, och sade: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa; låt dina tankar icke så förskräcka dig, och omskift icke så din hy.

11. Det är en man i ditt rike, som hafwer de helga gudars anda; ty uti dins faders tid wardt i honom funnen uplysning, klokhed och wishet, sådana, som de gudars wishet är; och din fader, Konung NebucadNezar, satte honom öfwer de stjernokikare, wisa, Chaldeer och spåmän;

7. Och Konungen ropade öfwerljudd, at man skulle låta komma wisa, Chaldeer och spåmän, och lät säga til de wisa i Babel: Den menniska, som denna skriftena läs, och kan säga hwad hon betyder, han skall warda klädd i purpur, och bära en gyldene kädjo om halsen, och warda den tredje herren i mitt rike.

8. Så wordo alle Konungens wise uphafde; men de kunde hwarken läsa skriftena, eller underwisa Konungen om uttydningen.

9. Deraf förfärades Konungen Belsazar ännu fastare, och tappade platt sin hy; och hans wäldige wordo illa tilfrids.

10. Då gick Drottningen, för sådana Konungens och hans wäldigas ärendes skull, up i salen, och sade: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa; låt dina tankar icke så förskräcka dig, och omskift icke så din hy.

11. Det är en man i ditt rike, som hafwer de helga gudars anda; ty uti dins faders tid wardt i honom funnen uplysning, klokhed och wishet, sådana, som de gudars wishet är; och din fader, Konung NebucadNezar, satte honom öfwer de stjernokikare, wisa, Chaldeer och spåmän;

12. Derföre, at en hög ande wardt funnen i honom; dertil förstånd och klofhet til at uttyda drömar, råda uppå mörkt tal, och uppenbara hemlig ting, nämliga, Daniel, den Konungen lät Beltesazar falla: Så lät nu falla Daniel, han warder wäl sägandes uttydningen.

13. Då hade man Daniel up för Konungen, och Konungen sade til Daniel: Äst du Daniel, en af de fångar utaf Juda, hwilka Konungen, min fader, utu Juda fört hafwer?

14. Jag hafwer hört sägas om dig, at du hafwer de helga gudars anda, och at uplysning, förstånd och hög wifhet, i dig funnen är.

15. Nu hafwer jag låtit komma för mig kloka och wisa, at de skola läsa mig denna skriftena, och underwisa mig hwad hon betyder, och de kunna intet säga mig hwad sådant betyder;

16. Men om dig hörer jag, at du kant gifwa uttydning, och uppenbara det hemligt är; kant du nu läsa denna skriftena, och underwisa mig hwad hon betyder, så skalt du med purpur klädd warda, och bära en gyldene kädjo om din hals, och wara den tredje herren i mitt rike.

12. Derföre, at en hög ande wardt funnen i honom; dertil förstånd och klofhet til at uttyda drömar, råda uppå mörkt tal, och uppenbara hemlig ting, nämliga, Daniel, den Konungen lät Beltesazar kalla: Så lät nu kalla Daniel, han warder wäl sägandes uttydningen.

13. Då hade man Daniel up för Konungen, och Konungen sade til Daniel: Äst du Daniel, en af de fångar utaf Juda, hwilka Konungen, min fader, utu Juda fört hafwer?

14. Jag hafwer hört sägas om dig, at du hafwer de helga gudars anda, och at uplysning, förstånd och hög wifhet, i dig funnen är.

15. Nu hafwer jag låtit komma för mig kloka och wisa, at de skola läsa mig denna skriftena, och underwisa mig hwad hon betyder, och de kunna intet säga mig hwad sådant betyder;

16. Men om dig hörer jag, at du kant gifwa uttydning, och uppenbara det hemligt är; kant du nu läsa denna skriftena, och underwisa mig hwad hon betyder, så skalt du med purpur klädd warda, och bära en gyldene kädjo om din hals, och wara den tredje herren i mitt rike.

17. Då svarade Daniel, och sade inför Konungen: Behålt dina gåfwor sjelf, och gif din skänk enom androm; jag will dock wäl läsa Konungenom skriftena, och underwisa hwad hon betyder.

18. Herre Konung, Gud den högste gaf dinom fader, NebucadNezar, rike, magt, äro och härlighet.

19. Och för sådana magts skull, som honom gifwen war, fruktade och räddes för honom all land, och folk, och tungomål: Han drap hwem han wille, han slog hwem han wille, han uphöjde hwem han wille, han nedertryckte hwem han wille.

20. Men då hans hjerta uphof sig, at han wardt stolt och högmodig, wardt han kastad ifrå sin Konungsliga stol, och miste sina härlighet:

21. Och wardt drifwen ifrå menniskor; och hans hjerta wardt likt wid wilddjur, och han måste löpa ibland wildåfnar, och åt gräs såsom oxar, och hans kropp låg under himmelens dagg, och wardt wåt, til deß han lärde weta, at den Högste hafwer wåld öfwer menniskors rike, och gifwer dem hwem han will.

22. Och du Belsazar, hans son, hafwer icke ödmjukat ditt hjerta, ändock du allt sådant wetst;

17. Då svarade Daniel, och sade inför Konungen: Behålt dina gåfwor sjelf, och gif din skänk enom androm; jag will dock wäl läsa Konungenom skriftena, och underwisa hwad hon betyder.

18. Herre Konung, Gud den högste gaf dinom fader, NebucadNezar, rike, magt, äro och härlighet.

19. Och för sådana magts skull, som honom gifwen war, fruktade och räddes för honom all land, och folk, och tungomål: Han drap hwem han wille, han slog hwem han wille, han uphöjde hwem han wille, han nedertryckte hwem han wille.

20. Men då hans hjerta uphof sig, at han wardt stolt och högmodig, wardt han kastad ifrå sin Konungsliga stol, och miste sina härlighet:

21. Och wardt drifwen ifrå menniskor; och hans hjerta wardt likt wid wilddjur, och han måste löpa ibland wildåfnar, och åt gräs såsom oxar, och hans kropp låg under himmelens dagg, och wardt wåt, til deß han lärde weta, at den Högste hafwer wåld öfwer menniskors rike, och gifwer dem hwem han will.

22. Och du Belsazar, hans son, hafwer icke ödmjukat ditt hjerta, ändock du allt sådant wetst;

23. Utan hafwer uphäfwit dig emot himmelens Herra, och man hafwer måst bära hans hus kärille fram för dig, och du, dine wäldige, dina hustrur och dina frillor, hafwen druckit min deraf: Dertil lofwat de silfwer-, gyldene, koppars-, jern-, trä- och stengudar, hwilke hwarken se, eller höra, eller känna; men den Guden, som hafwer din anda och alla dina wägar i sine hand, hafwer du intet ärat.

24. Derföre är denna handen sänd ifrå honom, och den skrift, som der upteknad står.

25. Och detta är skriften, som der upteknad är: Mene Mene, Thekel Upharsin.

26. Och hon betyder detta: Mene, det är: Gud hafwer räknat ditt rike, och ändat det.

27. Thekel, det är: Man hafwer wägit dig på ene wåg, och funnit dig allt för lättan.

28. Peres, det är: Ditt rike är åtskildt, och gifwit de Meder och Perser.

29. Då befallte Belsazar, at man skulle kläda Daniel uti purpurkläde, och gifwa honom ena gyldene kädjo om hans hals; och lät förkunna om honom, at han war den tredje herren i rikena.

30. I den samma nattene wardt de Chaldeers Konung Belsazar ihjälslagen.

31. Och Darios utaf Meden tog riket in, då han tu och sextio år gammal war.

23. Utan hafwer uphäfwit dig emot himmelens Herra, och man hafwer måst bära hans hus kärille fram för dig, och du, dine wäldige, dina hustrur och dina frillor, hafwen druckit win deraf: Dertil lofwat de silfwer-, gyldene, koppar-, jern-, trä- och stengudar, hwilke hwarken se, eller höra, eller känna; men den Guden, som hafwer din anda och alla dina wägar i sine hand, hafwer du intet ärat.

24. Derföre är denna handen sänd ifrå honom, och den skrift, som der upteknad står.

25. Och detta är skriften, som der upteknad är: Mene Mene, Thekel Upharsin.

26. Och hon betyder detta: Mene, det är: Gud hafwer räknat ditt rike, och ändat det.

27. Thekel, det är: Man hafwer wägit dig på ene wåg, och funnit dig allt för lättan.

28. Peres, det är: Ditt rike är åtskildt, och gifwit de Meder och Perser.

29. Då befallte Belsazar, at man skulle kläda Daniel uti purpurkläde, och gifwa honom ena gyldene kädjo om hans hals; och lät förkunna om honom, at han war den tredje herren i rikena.

30. I den samma nattene wardt de Chaldeers Konung Belsazar ihjälslagen.

31. Och Darios utaf Meden tog riket in, då han tu och sextio år gammal war.

6. Capitlet.

Darios Konung. Daniel i kulone.

Och Darios syntes godt wara, at han skulle sätta öfwer hela riket tjugu och hundrade landshöfdingar.

2. Öfwer deßa satte han tre Förstar; den ene war Daniel, hwilkom de landshöfdingar skulle räkenskap göra, at Konungen deß mindre bekymmer hafwa skulle.

3. Men Daniel gick alla de Förstar och landshöfdingar widt öfwer; ty en hög ande war i honom; derföre tänkte Konungen at sätta honom öfwer hela riket.

4. Fördensfull foro de Förstar och landshöfdingar der efter, huru de kunde finna en sak med Daniel, den emot riket wore; men de kunde ingen sak eller mißgerning finna; ty han war trogen, så at man ingen skuld eller ogerning med honom finna kunde.

5. Då sade männen: Wi finne ingen sak med Daniel, utan om hans Gudstjenst.

6. Då kommo de Förstar och landshöfdingar tilhopa inför Konungen, och sade til honom alltså: Herre Konung, Darios, Gud unne dig länge lefwa.

7. De förstar i rikena, herrarne, landshöfdingarne, Rådet och ämbetsmännen, hafwa alle betänkt, at man skall låta utgå en Konungslig befallning, och et strängt påbud, at ho som hälst i tretio dagar någon ting will

6. Capitlet.

Darios Konung. Daniel i kulone.

Och Darios syntes godt wara, at han skulle sätta öfwer hela riket tjugu och hundrade landshöfdingar.

2. Öfwer deßa satte han tre Förstar; den ene war Daniel, hwilkom de landshöfdingar skulle räkenskap göra, at Konungen deß mindre bekymmer hafwa skulle.

3. Men Daniel gick alla de Förstar och landshöfdingar widt öfwer; ty en hög ande war i honom; derföre tänkte Konungen at sätta honom öfwer hela riket.

4. Fördensfull foro de Förstar och landshöfdingar der efter, huru de kunde finna en sak med Daniel, den emot riket wore; men de kunde ingen sak eller mißgerning finna; ty han war trogen, så at man ingen skuld eller ogerning med honom finna kunde.

5. Då sade männen: Wi finne ingen sak med Daniel, utan om hans Gudstjenst.

6. Då kommo de Förstar och landshöfdingar tilhopa inför Konungen, och sade til honom alltså: Herre Konung, Darios, Gud unne dig länge lefwa.

7. De förstar i rikena, herrarna, landshöfdingarne, Rådet och ämbetsmännen, hafwa alle betänkt, at man skall låta utgå en Konungslig befallning, och et strängt påbud, at ho som hälst i tretio dagar utan någon till will

bedja af någon Gud eller mennisko, utan af dig Konung allena, han skall warda kastad för lejon uti gropena.

8. Derföre, o Konung, måste du detta budet stadfästa, och underskrifwa dig; på det at det icke skall omvändt warda, efter de Meders och Persers rätt, det ingen öfwerträda djerfwes.

9. Alltså underskref sig Konungen Darios.

10. Som nu Daniel förnam, at sådant bud underskrifwit war, gick han up i sitt hus; och han hade i sino sommarhuse öppna fönster emot Jerusalems: Der föll han tre resor om dagen uppå sin knä, bad, lofwade och tackade sin Gud, såsom han tilförene plägade göra.

11. Då kommo deße männerne hopetals, och funno Daniel bedjandes och åkallandes inför sin Gud.

12. Så gingo de fram, och talade med Konungen om det Konungsliga budet: Herre Konung, hafwer du icke underskrifwit et bud, at ho som hälst i tretio dagar något både af någon Gud, eller af någon mennisko, utan af dig Konungenom allena, han skulle fastas för lejon i gropena? Konungen swarade, och sade: Det är sant, och de Meders och Persers rätt skall ingen öfwerträda.

13. De swarade, och sade för Konungen: Daniel, en af Juda fångar, aktar hwarken dig, o Konung, eller din bud, som du underskrifwit hafwer; ty han beder tre resor om dagen.

bedja af någon Gud eller mennisko, utan af dig Konung allena, han skall warda kastad för lejon uti gropena.

8. Derföre, o Konung, måste du detta budet stadfästa, och underskrifwa dig; på det at det icke skall omvändt warda, efter de Meders och Persers rätt, det ingen öfwerträda djerfwes.

9. Alltså underskref sig Konungen Darios.

10. Som nu Daniel förnam, at sådant bud underskrifwit war, gick han up i sitt hus; och han hade i sino sommarhuse öppna fönster emot Jerusalems: Der föll han tre resor om dagen uppå sin knä, bad, lofwade och tackade sin Gud, såsom han tilförene plägade göra.

11. Då kommo deße männerne hopetals, och funno Daniel bedjandes och åkallandes inför sin Gud.

12. Så gingo de fram, och talade med Konungen om det Konungsliga budet: Herre Konung, hafwer du icke underskrifwit et bud, at ho som hälst i tretio dagar något både någon Gud, eller af någon mennisko, utan af dig Konungenom allena, han skulle kastas för lejon i gropena? Konungen swarade, och sade: Det är sant, och de Meders och Persers rätt skall ingen öfwerträda.

13. De swarade och sade för Konungen: Daniel, en af Juda fångar, aktar hwarken dig, o Konung, eller din bud, som

14. Då Konungen detta hörde, wardt han fast bedröfwad, och winlade sig storliga, at han måtte fria Daniel; och arbetade derom intil solen undergick, at han måtte hjälpa honom.

15. Men männen kommo samman til Konungen, och sade til honom: Du wetst, Herre Konung, at de Meders och Persers rätt är, at all bud och befallningar, som Konungen beslutit hafwer, skola oförwandlade blifwa.

16. Då befallte Konungen, at man skulle hafwa Daniel fram, och de kastade honom för lejonen i gropena; men Konungen sade til Daniel: Din Gud, den du utan återwändotjenar, han hjälpe dig.

17. Och de bäro en sten fram, den lade de på locket af gropene; honom förseglade Konungen med sin egen ring, och med sina wäldigas ring, på det at ingen skulle eljest något bruka på Daniel.

18. Och Konungen gick sin wäg på sina borg, och åt intet, och lät ingen mat för sig bära, och kunde ej heller sofwa.

19. Om morgonen bittida, då det dagades, stod Konungen up, och gick med hast til gropena, der lejonen uti woro.

du underskrifwit hafwer; ty han beder tre resor om dagen.

14. Då konungen detta hörde, wardt han fast bedröfwad, och winlade sig storliga, at han måtte fria Daniel; och arbetade derom intil solen undergick, at han måtte hjälpa honom.

15. Men männen kommo samman til Konungen, och sade til honom: Du wetst, Herre Konung, at de Meders och Persers rätt är, at all bud och befallningar, som Konungen beslutit hafwer, skola oförwandlade blifwa.

16. Då befallte Konungen, at man skulle hafwa Daniel fram, och de kastade honom för lejonen i gropena; men Konungen sade til Daniel: Din Gud, den du utan återwändotjenar, han hjälpe dig.

17. Och de bäro en sten fram, den lade de på locket af gropene; honom förseglade Konungen med sin egen ring, och med sina wäldigas ring, på det at ingen skulle eljest något bruka på Daniel.

18. Och Konungen gick sin wäg på sina borg, och åt intet, och lät ingen mat för sig bära, och kunde ej heller sofwa.

19. Om morgonen bittida, då det dagades, stod Konungen up, och gick med hast til gropena, der lejonen uti woro.

20. Och som han kom til gropena, ropade han til Daniel med sorgeliga röst, och Konungen sade til Daniel: Daniel, du lefwandes Guds tjenare, hafwer ock din Gud, den du utan återwändo tjenar, förmått frälsa dig för lejonerna?

21. Då talade Daniel med Konungen: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa!

22. Min Gud hafwer sändt sin Ängel, hwilken lejonens mun tillhållit hafwer, at de hafwa ingen skada gjort mig; ty för honom är jag oskyldig funnen: Så hafwer jag ej heller något gjort emot dig, Herre Konung.

23. Då wardt Konungen ganska glad, och lät taga Daniel utu gropene; och de togo Daniel utu gropene, och man fann platt ingen skada gjord wara uppå honom; ty han hade trott sinom Gud.

24. Då lät Konungen komma fram de män, som Daniel beklagat hade, och kasta dem in för lejonerna i gropena, samt med deras barn och hustrur; och förr än de kommo ned til botnen, fingo lejonerna dem fatt, förkrossade ock alla deras ben.

25. Sedan lät Konungen Darios skrifwa til all land, och folk, och tungomål: Gud gifwe eder mycken frid!

20. Och som han kom till gropene, ropade han til Daniel med sorgeliga röst, och Konungen sade til Daniel: Daniel, du lefwandes Guds tjenare, hafwer ock din Gud, den du utan återwändo tjenar, förmått frälsa dig för lejonerna?

21. Då talade Daniel med Konungen: Herre Konung, Gud unne dig länge lefwa!

22. Min Gud hafwer sändt sin Ängel, hwilken lejonens mun tillhållit hafwer, at de hafwa ingen skada gjort mig; ty för honom är jag oskyldig funnen: Så hafwer jag ej heller något gjort emot dig, Herre Konung.

23. Då wardt Konungen ganska glad, och lät taga Daniel utu gropene; och de togo Daniel utu gropene, och man fann platt ingen skada gjord wara uppå honom; ty han hade trott sinom Gud.

24. Då lät Konungen komma fram de män, som Daniel beklagat hade, och kasta dem in för lejonerna i gropena, samt med deras barn och hustrur; och förr än de kommo ned til botnen, fingo lejonerna dem satt, förkrossade ock alla deras ben.

25. Sedan lät Konungen Darios skrifwa til all land, och folk, och tungomål: Gud gifwe eder mycken frid!

26. Detta är min befallning, at uti allt mins rikes herradöme skall man frukta och rädas Daniels Gud; ty han är den lefwande Gud, som blifwer ewinnerliga, och hans rike är oförgängeligt, och hans herradöme hafwer ingen ända.

27. Han är en frälsare och nödhjelpare, och han gör tekn och under, både i himmelen och på jordene: Han hafwer frälst Daniel ifrå lejonen.

28. Och Daniel war wäldig i Darios rike, och deslikes i Cores, den Persens, rike.

26. Detta är min befallning, at uti allt mins rikes herradöme skall man frukta och rädas Daniels Gud; ty han är den lefwande Gud, som blifwer ewinnerliga, och hans rike är oförgängeligt, och hans herradöme hafwer ingen ända.

27. Han är en frälsare och nödhjelpare, och han gör tekn och under, både i himmelen och på jordene: Han hafwer frälst Daniel ifrå lejonen.

28. Och Daniel war wäldig i Darios rike, och deslikes i Cores, den Persens, rike.

7. Capitlet.

Fyra djur, fyra riken.

Uti första årena Belsazars, Konungens i Babel, hade Daniel en dröm och syn på sin fäng; och han skref den samma drömen, och författade honom alltså:

2. Jag, Daniel, såg en syn om nattene, och si, de fyra wäder under himmelen stormade emot hwartannat på stora hafwena.

3. Och fyra stor djur stego up utu hafwet, ju det ena annorlunda än det andra.

4. Det första såsom et lejon, och hade wingar såsom en örn: Jag såg til, intil deß at wingarne wordo thy afryckte, och det wardt tagit bort af jordene, och det stod på sina fötter såsom en mennisko, och thy wardt et mennisfligt hjerta gifwit.

5. Och si, det andra djuret dernäst war likt enom björn, och stod på den ena sidone, och hade i sinom mun, ibland sina tänder, tre stora långa tänder, och man sade til det: Statt up, och åt mycket kött.

6. Efter detta såg jag, och si, et annat djur, likt enom parde, det hade fyra wingar, såsom en fogel, på sin rygg; och det samma djuret hade fyra hufwud, och thy wardt magt gifwen.

Har man läst ända hit, så behöfver man nog inte antiqvatekten till stöd längre. Det utesluter dock icke, att här kan komma mer i denna spalt senare.

7. Efter detta såg jag i denna synene om nattene, och si, det fjerde djuret war gruswelligit och förskräckligt, och mägta starkt, och hade stora jerntänder; åt omkring sig, och förfrofode, och hwad qwart war, trampade det med sina fötter: Det war ock mycket annars, än de förra, och hade tio horn.

8. Då jag nu skådade hornen, si, då gick der ut ibland dem et annat litet horn, för hwilko de tre främsta hornen afstött wordo; och si, det samma hornet hade ögon såsom mennisko ögon, och en mun, den stor ting talade.

9. Sådant såg jag, till des stol ar framfatta wordo, och den gamle satte sig, hwilens kläde war snöhwitt, och håret på hans hufwud såsom ren ull: Hans stol war alltsammans eldsläge, och hans hjul brunno af eld.

10. Och af honom utgick en lång eldstrimma: Tusende sinom tusend tjente honom, och tio sinom hundra stodo för honom: Domen wardt hållen, och böckerna wordo uplåtna.

11. Jag såg til, för de stora ords skull, som det hornet talade: Jag såg til, intil des djuret dräp it wardt, och des fropp förgicks, och i eld kastad wardt;

12. Och de andra djurs wälde ock få ute war; ty dem war en tid och stund bestämd, huru länge hwartdera wara skulle.

13. Jag såg i denna synene om nattene; och si, en kom i himmelens sky, såsom ens människos son, allt intil den gamla, och han wardt framhafd för honom.

14. Sonom gaf han wäld, äro och rike, at all land, och folk, och tungomål, skulle tjena honom: Sans wälde är ewigt, det icke förgås, och hans rike hafwer ingen ända.

15. Jag, Daniel, förfräckte mig dertöre, och sådana syn förfärade mig.

16. Och jag gick til en af dem, som der stodo, och bad honom, at han skulle gifwa mig en wiß underwisning om allt detta; och han talade med mig, och tedde mig, hwad det betydde:

17. Dessa fyra stora djur äro fyra rike, som på jordena komma skola;

18. Men dens Högstas helige skola intaga riket, och skola besitta det i ewig tid.

19. Sedan hade jag gerna wetat en wiß underwisning om det fjerde djuret, hwilket platt annars war, än all de andra, ganska grusweligit; det jerntänder och kopparklor hade, det omkring sig åt, och förkroßade, och det qwart war med sina fötter trampade:

20. Och om de tio horn på deß hufwud, och om det andra som upwäxte, för hwilko tre aföllö; och om det samma hornet, som ögon hade, och en mun, som stor ting talade, och större war än de der bredwid woro.

21. Och jag såg det samma hornet strida emot de heliga, och det behöll segren emot dem;

22. Til deß den gamle kom, och höll dom för dens Högstas heligom, och tiden kom, at de helige intogo riket.

23. Han sade alltså: Det fjerde djuret skall vara det fjerde riket på jordene, hwilket mächtigare skall vara än all rike; det skall upäta, förtrampa och förkroßa all land.

24. De tio horn betyda tio Konungar, som i de rikena upkomma skola, efter dem skall en annar upkomma, han skall vara mächtigare än någor af de förra, och skall undertrycka tre Konungar.

25. Han skall försmäda den Högsta, och förstöra dens Högstas heliga; och skall taga sig före att förwandla tider och lag; men de skola warda gifne uti hans hand i en tid, och några tider, och en half tid.

26. Derefter skall domen hållen warda; så skall då hans wälde borttaget warda, så at han skall i grund förderfwad och förgjord warda.

27. Men riket, magten och wäldet under hela himmelen skall warda gifwit dens Högstas heligo folke, hwilkes rike ewigt är; och allt wälde skall tjena honom, och lyda honom.

28. Det war änden på talet. Men jag, Daniel, wardt swärliga bedröfwad i mina tankar, och mitt ansikte förwandlade sig uppå mig; dock behöll jag talet i mitt hjerta.

8. Capitlet.

Wädurens och Bockens strid.

Uti tredje årena af Konung Belsazars rike syntes mig, Daniel, en syn, efter den som mig i förstone syntss hade.

2. Men jag war, då jag denna syn såg, i Susan, hufwudstadenom i Glams land, wid den älfwen Uai.

3. Och jag hof up min ögon, och såg; och si, en wädur stod för älfwene, och han hade tu hög horn; dock det ena högre än det andra, och det högsta wärte sidst.

4. Jag såg, at wäduren stötte med hornen wäster ut, norr ut och söder ut, och intet djur kunde bestå för honom, eller fria sig ifrå hans hand; utan han gjorde hwad han wille, och wardt stor.

5. Och wid jag gaf der aft uppå, så kom en getabock, wästan efter, öfwer hela jordena, så at han intet kom wid jordena; och den bocken hade et skönt horn emellan sin ögon.

6. Och han kom allt intil den wäduren, som en horn hade, den jag såg stå för älfwene, och han lopp i sine wrede wäldeliga intil honom.

7. Och jag såg, at han kom hardt intil wäduren, och förgrimmade sig öfwer honom, och stötte til wäduren, och sönderflog hans tu horn; och wäduren hade ingen magt til att stå honom emot, utan han stötte honom til markena, och trampade uppå honom; och ingen förmätte hjälpa wäduren utu hans hand.

8. Och den getabocken wardt ganska stor, och då han som starkast worden war, gick det stora hornet sönder, och i des stad wärte fyra sköna, emot fyra himmelens wäder.

9. Och af eno dera wärte et litet horn, det wardt ganska stort, söder ut, öster ut, och in emot det lustiga landet.

10. Och det wärte allt intil himmelens här, och kastade somliga neder dädan, och af stjernorna til jordena, och trampade uppå dem.

11. Ja, det wärte allt intil Förstan för hären, och tog bort ifrå honom det dageliga offret, och förödde hans helgedoms boning.

12. Och sådana magt wardt honom gifwen emot det dageliga offret för syndernas skull, så at han skulle slå neder sanningena, och hwad han gjorde, skulle framgång hafwa.

13. Men jag hörde en Heligan tala; och den samme Helige sade til en som talade: Huru länge skall dock denna synen, om det dagliga offret, wara, och om synderna, för hwilkas skull denna förödning sker, så at både helgedomen och hären förtrampad warder?

14. Och han swarade mig: Det är tu tusende och trehundra dagar, efter aften och morgon räknandes, så skall helgedomen åter wigder warda.

15. Och då jag, Daniel, såg den synena, och hade gerna förståndit henne, si, då stod för mig såsom en man.

16. Och jag hörde emellan Mai ene människos röst, som ropade och sade: Gabriel, uttyd de som synena, så at han förstår henne.

17. Och han kom hardt intil mig: Och jag wardt förskräckt, då han kom, och föll neder uppå mitt ansikte, och han sade til mig: Gif akt häruppå, du människobarn, ty denna synen lyder uppå ändans tid.

18. Och då han talade med mig, dignade jag af wanmägtighet neder på mitt ansikte til jordena; men han tog uppå mig, och rätte mig up, så at jag blef ständandes.

19. Och han sade: Si, jag will wisa dig, huru det gå skall på yttersta wredenes tid; ty änden hafwer sin bestämde tid.

20 Wäduren med de tu horn, som du sågst, äro de Konungar i Medien och Persien;

21. Men getabocken är Konungen i Grekland: Det stora hornet emellan hans ögon är den förste Konungen.

22. Men at fyra stodo i deß stad, då det sönderslagit wardt, betyder, at fyra rike skola upkomma af det folket; men icke så mächtig, som han war.

23. Efter deßa riken, när öfwerträdelssen stor worden är, skall upkomma en arg och listig Konung.

24. Han skall wara mächtig, dock icke genom sina kraft: Han skall underliga föröda, och skall hafwa framgång, at han det uträttar; han skall förstöra de starka, och det heliga folket.

25. Och genom hans klofhet skall hans bedrägeri framgå, och han skall uphäfwa sig i sitt hjerta, och genom framgång skall han många förderfwa, och skall upsätta sig emot alla Förstars Första; men han skall utan hand förlagd warda.

26. Denna synen, om aften och morgon, som dig sagd är, hon är sann; men du skalt hålla synena hemliga, ty det är ännu en lång tid dit.

27. Och jag, Daniel, wardt swag, och låg i några dagar krank: Sedan stod jag up, och bestälte Konungens ärende, och förundrade mig uppå synena; och ingen war, som kunde reda mig henne ut.

9. Capitlet.

Daniels bön. Sjutio års veckor.

Uti första årena Darios, Ahasveros sons, utaf de Meders slägte, hwilken öfwer de Chaldeers rike Konung wardt;

2. Uti de samma första årena af hans rike förmärkte jag, Daniel, i böckerna, uppå det åratalet, der HERren om talat hade til Propheten Jeremia, at Jerusalem skulle öde ligga i sjutio år.

3. Och jag wände mig til HERran Gud, til at bedja och åkalla med fasto, uti säck och asko.

4. Och jag bad til HERran min Gud, bekände och sade: Ack! HERre, du store och förfräcliche Gud, du som håller förbund och nåde dem, som dig älska, och hålla din bud.

5. Wi hafwe syndat, gjort orätt, hafwe warit ogudaktige, och wordet affällige; wi hafwe wifit ifrå din bud och rätter.

6. Wi lydde icke dina tjenare, Propheterna, som predikade i ditt Namn wårom Konungom, Förstom, fädrom, och allo folkena i landena.

7. Du, HERR, äst rättfärdig; men wi måstom skämma oss, såsom det ock nu går dem af Juda, och dem af Jerusalem, och hela Israel, både dem som när, och dem som fjerran äro, i all land, dit du dem utkastat hafwer, för deras misgärningars skull, som de emot dig bedrifwit hafwa.

8. Ja, HERR, wi, våre Konungar, våre Förstar och våre Fäder, måstom skämma oss, at wi hafwe syndat emot dig;

9. Men din, HERR vår Gud, är barmhertighet och förlåtelse; ty wi äre affällige wordne:

10. Och lydde icke HERRans vår Guds röst, at wi hadom mått wandrat i hans lag, som han oss genom sina tjenare, Propheterna, förelade;

11. Utan hele Israel öfverträdde din lag, och weko af, så at de icke lydde dine röst; därför hafwer ock den förbannelse och ed kommit öfver oss, som i Mose, Guds tjenares, lag skrifwen står; ty wi hafwe syndat emot honom.

12. Och han hafwer hållit sin ord, som han talat hafwer emot oss, och våra domare, som oss döma skulle; så at han hafwer låtit gå så stor olycka öfver oss, at sådant är icke skedt under hela himmelen, såsom öfver Jerusalem skedt är.

13. Såsom det skrifvit är i Mose lag, så är allt detta stora onda öfver oss gånget: Icke bådome vi heller inför HERREN vår Gud, at vi måttome wändt oss ifrån våra synder, och tänkt uppå dina sanning.

14. Derföre hafwer icke heller HERREN försummat sig med denna olyckone, utan hafwer låtit henne gå oss utöfwer; ty HERREN vår Gud är rättfärdig i alla sina gerningar, som han gör; ty vi lydde icke hans röst.

15. Och nu, HERRE vår Gud, du som ditt folk utur Egypti land med starka hand förde, och gjorde dig et Namn såsom det nu är: Vi hafwe ju syndat, och hafwe, thj wärr! varit ogudaktige.

16. Aft HERRE! för alla dina rättfärdighets skull, hålt upp af dine wrede och grymhet öfwer din stad Jerusalem, och öfwer ditt helga berg; ty för våra synders skull, och för våra Fäders misgerningars skull, lider Jerusalem och ditt folk försmädelse, när alla de som här omkring äro.

17. Och nu, vår Gud, hör dins tjenaresh bön och hans begäran, och war miskundsam öfwer din helgedom, som förlagd är, för HERRENS skull.

18. Böj neder din öron, min Gud, och hör; låt up din ögon, och skåda, huru wi förstörde äro, och staden, som efter ditt Namn nämnder är; ty wi ligge inför dig med våra böner, icke uppå våra rättfärdighet, utan på dina stora barmhertighet.

19. Åh HERRE! hör; åh HERRE! var misfundsam; åh HERRE! åhta uppå, och gör det: Fördröj icke, för din egen skull, min Gud; ty din stad och ditt folk är nämndt efter ditt Namn.

20. Som jag ännu så talade och bad, och mina och mins folks Israels synder bekände, och låg med mine bön upför HERRENS namn om min Gud, för mins Guds helga bergs skull;

21. Rätt då jag så talade i mine bön, flög den mannen Gabriel fram, den jag tilföre i synene sett hade, och tog uppå mig i afsonoffrens tid.

22. Och han underwiste mig, och talade til mig, och sade: Daniel, nu är jag utfänd til at underwisa dig.

23. Ty då du begynte at bedja, gick denna befallningen ut; och jag kommer förden skull til at underwisa dig; ty du äst behagelig och täck; så märk nu til, at du må förstå synena.

24. Sjutio veckor äro bestämda öfwer ditt folk, och öfwer din helga stad; så skall öfwerträdelsern blifwa förtagen, och synden betäckt, och misshgerningen försonad, och den ewiga rättfärdigheten framhafd, och synen och prophetien beseglad, och den Aldraheligaste smord warda.

25. Så wet nu, och märk til, ifrå den tiden, då befallningen utgår, at Jerusalem skall igen upbyggd warda, intil den Förstan Christum, äro sju veckor; och två och sextio veckor, så skola gatorna och murarne åter upbygde warda, ändock i bullersam tid.

26. Och efter de två och sextio veckor skall Christus dödad warda, och de skola icke wilja honom: Och et Förstans folk skall komma, och förstöra staden och helgedomen, så at det skall blifwa ändadt, såsom igenom en flod, och efter striderna skall det öde blifwa.

27. Men han skall mångom stadfästa förbundet i ena wecko långt: Och midt i weckone skall offret och spisoffret återwändas, och förödningens stygghelse stå bredwid wingarna; och är beslutet, at det skall öde blifwa allt intil ändan.

10. Capitlet.

Gabriel synes, styrker, lärer Daniel.

Uti tredje årena Konungs Cores af Persien wardt Daniel, den Beltesazar het, något uppenbaradt, det wist, och om dråplig ting är; och han aftade deruppå, och förstod synena wäl.

2. På samma tid war jag, Daniel, sorgse i tre weckor långt.

3. Jag åt ingen fräselig mat; kött och win kom intet i min mun, och jag smorde mig ej heller, til deß tre weckor framsledna woro.

4. På fjerde och tjugonde dagen i första månadenom war jag wid den stora älfwena Siddefel:

5. Och uplyfte min ögon, och såg: Och si, der stod en man i linkläder, och hade et guldene bälte omkring sig.

6. Hans kropp war såsom en hyacint, hans anlete syntes såsom en ljungeld, hans ögon såsom brinnande bloß, hans armar och fötter såsom en glödandes koppar, och hans tal war såsom en stor dån.

7. Och jag, Daniel, såg sådana syn allena, och de män, som när mig woro, sågo henne intet; dock föll en stor förskräckelse öfwer dem, så at de flydde bort, och gömde sig.

8. Och jag blef allena, och såg den stora synena; men ingen magt blef uti mig, och min hy wardt förwandlad på mig, och jag hade ingen magt mer.

9. Och jag hörde hans tal; och i det jag det hörde, seg jag neder uppå mitt ansikte til jordena.

10. Och si, en hand tog uppå mig, och halp mig uppå knän, och uppå händerna:

11. Och sade til mig: Du älskelige Daniel, gif aft uppå orden, som jag med dig talar, och res dig up; ty jag är nu sänder til dig. Och då han sådant sade til mig, reste jag mig up, och darrade.

12. Och han sade til mig: Frukta dig intet Daniel; ty ifrå första dagenom, då du af hjertat begärade förstå, och betwingade dig inför din Gud, äro din ord hörd, och jag är för dina skull kommen.

13. Men den Försten öfwer det riket i Persien hafwer ständit mig emot i en och tjugu dagar, och si, Michael, en af de ypperste Förstar, kom mig til hjelp; då behöll jag segren när Konungenom i Persien.

14. Men nu kommer jag til at underwisa dig, huru dina folke härefter gå skall; ty synen skall ske efter någon tid.

15. Och som han detta med mig talade, slog jag mitt ansikte neder åt jordena, och teg stilla.

16. Och si, en som war lik ene mennisko tog uppå mina läppar: Då öppnade jag min mun, och talade, och sade til honom, som för mig stod: Min Herre, mine ledamöter bäfwa mig öfwer synena, och jag hafwer ingen magt mer:

17. Och huru kan mins Herras tjenare tala med minom Herra, efter ingen magt är nu mer uti mig, och jag hafwer ej heller någon anda mer?

18. Då tog åter en uppå mig, hwilken war såsom en menniska, och han stärkte mig;

19. Och han sade: Frukta dig intet, du älsfelige man, frid ware med dig, war tröst, war tröst. Och som han med mig talade, förmanade jag mig, och sade: Tala, min Herre; ty du hafwer stärkt mig.

20. Och han sade: Wetst du ock, hwarföre jag är kommen til dig? Nu will jag åter mina färde, och srida med Förstanom i Persien; men när jag far mina färde, si, så skall Försten af Grefeland komma.

21. Dock will jag låta dig förstå, hwad skrifwit är, det wißerliga ske skall: Och ingen är den mig hjälper derutinnan, utan edar Förste Michael.

11. Capitlet.

Persers, Grekers Konungar. Antichristus.

Jag stod och med honom uti första årena Darios, den Medens, til at hjälpa och styrka honom.

2. Och nu will jag underwisa dig, hwad som i sanning ske skall: Si, tre Konungar skola ännu blifwa i Persien; men den fjerde skall få större rikedomar än alle andre: Och som han i sina rikedomar är aldramäktigast, skall han upväcka alla emot det riket i Grekland.

3. Sedan skall en mächtig Konung upkomma, och regera med stora magt, och skall göra ehwad han will.

4. Och som han är kommen uppå det högsta, skall hans rike brista, och dela sig i fyra himmelens wäder; dock icke til hans affödo, ej heller med sådana magt, som hans varit hafwer; ty hans rike warder utrotadt, och skall komma främmandom til lott.

5. Och Konungen i Söderlanden, den en af hans Förstar är, skall mächtig warda; men emot honom skall och en mächtig warda, och regera, hwilkens wälde skall stort warda.

6. Efter någor år skola de befrända sig tilhopa; och Konungens dotter i Söderlanden skall komma til Konungen i Nordlanden, til at göra en förening; men hon warder icke blifwandes wid arms magt, ej heller hennes säd ståndandes; utan hon skall warda öfvergifwen, samt med dem som henne framförde, och med barnena, och med dem som henne en tid långt wid magt hållit hade.

7. Men en Telning af hennes slägte skall upkomma, han skall komma med härs kraft, och falla in uti Konungens fäste i Nordlanden, och skall blifwa wid sig, och få öfverhandena.

8. Och han skall bortföra deras gudar och beläten, samt med de kosteliga klenodier, både af silfwer och guld, in uti Egypten; och skall blifwa wäl ståndandes för Konungenom i Nordlanden i någor år.

9. Och då han hafwer dragit igenom det riket, skall han draga hem i sitt land igen.

10. Men hans söner skola warda wrede, och samka tilhopa många härar; och den ene skall komma, och fara fram åt såsom en flod, och åter reta den andra til wrede inför hans fäste.

11. Då skall Konungen i Söderlanden warda wred, draga ut och skrida med Konungenom i Nordlanden; och skall hemta tilhopa en så stor hop, at den andre hopen skall warda gifwen honom i hans hand:

12. Och han skall föra samma hop bort; och skall hans hjerta förhäfwa sig deraf, at han så mång tusend underlagt hafwer; men dermed får han intet öfwerhandena med honom.

13. Ty Konungen af Nordlanden skall åter samka en större hop tillsammans, än de förre war; och efter någor år skall han draga dit med stor härs kraft, och med stora rikedomar.

14. Och på samma tid skola många sätta sig upp emot Konungen af Söderlanden; skola och deplikes någre affällige af dino folke uphäfwa sig, och uppfylla prophetien och falla.

15. Alltså skall Konungen af Nordlanden draga ut, och bolwerk göra, och winna fasta städer; och Söderlandens armar skola icke kunna förtagat, och hans bästa folk skola icke kunna stå emot;

16. Utan han skall, när han kommer til honom, skaffa sin wilja, och ingen skall kunna stå honom emot; han skall och komma in uti det lustiga landet, och skall förderfwat genom deß hand.

17. Och skall ställa der sitt ansikte efter, at han må komma med allo sins rikes magt; men han skall förlika sig med honom, och skall gifwa honom sina dotter til hustru, på det han skall förderfwa honom; dock skall det icke lyckas honom, och der warder intet af.

18. Derefter skall han wända sig emot wärna, och vinna många af dem; men en Förste skall tvinga honom, så at han måste wända igen med skam; på det honom icke skall wederfaras mer skam.

19. Alltså skall han wända tillbaka til fins lands fäste, och skall stöta sig och falla, så at man intet skall finna honom mer.

20. Och i hans stad skall en upkomma, hwilken sitta skall uti Konungsliga äro, som en öfwerträdare och tyrann; men efter få dagar skall han förgås, dock hwarken genom wrede eller strid.

21. Uti hans stad skall upkomma en föraktelig man, hwilkom rikens ära intet betänkt war: Han skall komma, och få sin wilja, och intaga riket med fötom ordom.

22. Och de armar, hwilke såsom en flod komma, skola för honom, såsom med ene flod, öfwerfallne och sönderbrutne warda; dertil ock den Försten, som förbundet med gjordt war.

23. Ty sedan han med honom befryndad är, skall han listeliga handla med honom; och skall draga up, och warda honom öfvermägtig med fögo folk.

24. Och der skall lyckas honom, så at han skall komma inuti bästa städerna i landena, och skall beskaffa, det hans fäder eller föräldrar icke göra kunde, med rof, skinneri och byte, och skall fara efter de fasta städer, och det en tid långt.

25. Och han skall upväcka sina magt och sitt hjerta emot Konungen i Söderlanden, med stor härsk kraft: Då skall Konungen af Söderlanden uprett warda til strid, med en stor mächtig härsk kraft; men han blifwer intet beständandes; ty förräderi skall warda gjordt emot honom.

26. Ja, de som hans bröd äta, de skola hjälpa til at förderfwa honom, och hans här undertrycka, så at ganska många skola slagne warda.

27. Och båda Konungarnas hjerta skall tänka til, huru de skola göra hwarannan skada, och skola dock öfwer et bord tala falskelige med hwarannan; men det skal fela dem; ty änden är ännu bestämd in uppå en annan tid.

28. Sedan skall han draga hem igen med stora rikedomar, och skall ställa sitt hjerta emot det helga förbundet: Der warder han något beskaffandes, och sedan draga hem i sitt land igen.

29. Derefter skall han åter, på belägen tid, draga emot Söderlanden; men det skall icke lyckas honom i den andra resone, såsom i den första.

30. Ty af Chittim skola skepp komma emot honom, så at han skall warda förtwißlad, och måste wända tillbaka igen: Då skall han förgrymma sig emot det helga förbundet, och skall beskaffat, och skall se sig om, och draga dem til sig, som det helga förbundet öfvergifwa.

31. Och hans armar skola der stå; de skola ofskära helgedomen i fästet, och aflägga det dageliga offret, och uppsätta en förödnings stygelse.

32. Och han skall skrymta, och gifwa dem ogudaktigom, som förbundet öfverträda, god ord; men det folk, som sin Gud känna, skola förmanna sig, och beskaffat.

33. Och de förståndige i folket skola lära många andra; derföre skola de förföljde warda med swärd, eld, fängelse och rof, en tid långt.

34. Men i den samma förföljelsen skall dem likwäl ske en liten hjälp; dock skola många gifwa sig til dem bedrägeliga.

35. Och de förståndige skola somlige förföljde warda, på det de skola warda bepröfwade, rene och klare, til deß at det får en ända; ty det är ännu en annan tid för handene.

36. Och Konungen skall göra ehvad han vill, och skall uphäfwa och upkasta sig öfwer allt det Gud är, och skall grusweliga tala emot den, som är alla gudars Gud, och det skall lyckas honom, intil des wreden är ute; ty det är beslutit, huru länge det skall wara.

37. Och sina fäders Gud skall han intet afka: Han skall icke afka uppå qwinnofärlet, eller uppå någon gud; ty han skall upfätta sig emot alla.

38. Men sin egen gud, Maußim, skall han dyrka; ty en gud, der hans fäder intet af wißt hafwa, den skall han ära, med guld, silfwer, ädla stenar och klenodier.

39. Och han skall göra dem stora äro, som hjälpa honom stärka Maußim, med den främmande guden, som han utwalt hafwer; och skall göra dem til Herrar öfwer stora rikedomar, och utskifta dem landet til lön.

40. Och på ändalyktene skall Konungen af Söderlanden stötas med honom; och Konungen af Nordlanden skall församla sig emot honom, med wagnar, resenärer, och mång skepp, och skall infalla i landen, och förderfwa, och draga derigenom:

41. Och skall infalla uti det lustiga landet, och många skola dräpne warda; men deße skola undslippa hans hand, Edom, Moab och Ammons barns Förstar.

42. Och han skall sända sina magt i landen, och Egypten skall icke undslippa honom;

43. Utan han skall med sitt indragande warda rådandes öfver gyldene och silfver skatter, och öfver all klenodier i Egypten, Libyen och Ethiopien.

44. Men et rykte skall förskräcka honom, af östan och af nordan; så at han skall draga ut med stora vrede, i det sinnet, at han skall många förgöra och förderfwa.

45. Och han skall upslå sins palatses tjäll emellan hafwen, omkring det lustiga helga berget, til deß med honom warder en ände; och ingen skall hjelpa honom.

12. Capitlet.

Uppståndelsen, domen, änden.

På samma tiden skall den store Försten Michael, som för ditt folk står, upresa sig; ty en sådana bedröfwad tid skall komma, at ingen slikt varit hafwer, ifrå den tid menniskor hafwa varit til, intil den tiden: Uti den samma tiden skall ditt folk frälst warda, alle de som i bokene skrifne äro.

2. Och många de, som under jordene sofwa ligga, skola upwakna, somlige til ewigt lif, somlige til ewig försmädelse och blygd.

3. Men Lärarena skola lysa såsom himmelens sten, och de som många underwisa till rättfärdighet, såsom stjernor i ewighet.

4. Och du, Daniel, fördölj dessa orden, och besegla denna skriftena intil den yttersta tiden; få skola många deröfwer komma, och finna et stort förstånd.

5. Och jag, Daniel, såg, och si, der stodo två andre, en på denna stranden wid älfwena, en annar på den andra strandene.

6. Och han sade til den, som i linkläder ofwan uppå älfwenes watn stod: När skall då änden warda med sådana under?

7. Och jag lydde til den mannen, som i linkläden stod ofwan uppå watnena; och han hof up sina högra och wenstra hand til himmelen, och swor wid honom som lefwer erwinerliga, at det skulle wara til en tid, och några tider, och en half tid; och när deß heliga folkens förskingring en ända hafwer, så skall allt sådant ske.

8. Och jag hörde det, men jag förstod det intet; och jag sade: Min Herre, hwad skall ske derefter?

9. Han sade: Gack, Daniel, ty det är fördoldt och besegladt intil yttersta tiden.

10. Många skola renade, luttrade och bepröfwade warda; och de ogudaktige skola föra et ogudaktigt wäsende; och de ogudaktige skola intet aktat; men de förståndige skola aktat.

11. Och ifrå den tiden, när det dageliga offret borttaget, och förödelsens styggelse upfatt warder, skall wara tusende tuhundra och niotio dagar.

12. Wäl är honom, som då förbidar, och räcker intil tusende trehundra och fem och tretio dagar.

13. Men du, Daniel, gack bort, til deß änden kommer, och hwila dig, at du må upstå i dinom del, när dagarne hafwa ända.

Ände på Propheten Daniel.

Denna affskrift är utförd efter »Propheten Daniel« på sidorna 882—899 i »Bibelen eller den Heliga Skrift innehållande Gamla och Nya Testamentets Canoniska Böcker«, tryckt hos Samuel Rumstedt, Stockholm år 1857. I förlagan är texten satt i Fraktur och Schwabacher; antiqvatexten är tillagd efter affskriften, hwilken är rättad senast den 15.10.2006 (femtonde oktober år tvåtusenssex).

<http://generaldepoten.bravepages.com/bdhs/>
<http://www.geocities.com/Athens/Troy/6160/bdhs/>
<http://www.generaldepoten.tk/>
<http://www.oblomoveri.tk/>
<http://go.to/generaldepoten>
<http://clix.to/generaldepoten>
<http://gendep.nm.ru/generaldepoten.html>